

ISSN: Pending

Assam Muse

Poetry & Prose Magazine

A celebration of multilingual poetry

First Year
Issue-II

April-2026

Celebrating
Voices

Honouring
Interview

Inspiring
Minds

Uniting Through
Words

Guna Maran
Editor In Chief

ASSAM MUSE POETRY & PROSE MAGAZINE : A collection of multilingual Poetry edited by Guna Maran and published by Sumi Gogoi & Sampriti Maran on behalf of AMP&PM.

Advisers

Dr Upen Rabha Hakacham
Anis uz Zaman
M. Kamaluddin Ahmed
Dr. Sabyasachi Mahanta
Dr. Jibon Kalita
Uday Kumar Sarma
Nirendra Nath Thakuria
Suresh Chetia
Bhushan Kalita
Dr Hirendra Kumar Bhagawati
Horen Gogoi
Punjan Boruah
Ganga Mohan Mili
Bani Kanta Gogoi
Ritamoni Gogoi
Abdul Halim
Purna Gogoi
Jyotimai Gogoi

Chief Advisers:

Dr. Dinesh Das
Rajib Borah
Arindam Borkataki
Bibekananda Choudhury

Executive Editor

Shyamolima Saikia

Joint Editors

Kishor Manjit Bora
Nava Rajan

Chief Editorial Members

Dr. Dinesh Das
Dr. Sabyasachi Mahanta
Dr. Shyamolima Saikia
Dr. Neetali Borgohain Konwar
Dr. Neeta Lagachu (Taye)
Dr. Jiban Kalita
Rajib Borah

Publicity Editors

Dilip Hazaika, Jadumoni Hazarika, Satya Sindhu Gogoi, Diganta Borgohain, Bhaskarijyoti Borgohain, Ritu Raaj, Prasanta Borgohain, Niva Borgohain, Wahid Ali, Darshana Chetia.

Associate Editors

Birinch Rabha

Dinkar Kumar (Hindi)

Gayatri Devi Borthakur (Sanskrit Poetry)

Basudev Das (Bangla Poetry)

Madhumita Mohan (Tai Poetry)

Ratneswar Basumatary (Bodo Poetry)

Dip Hasting Bori (Mising Poetry)

Dr Deben Sapkota (Nepali Poetry)

Ram Nayak (Sadri Poetry)

Nirmal Koch (Koch Rajbanshi Poetry)

Neelabhjyoti Sonowal (Sonowal Kachari Poetry)

Mrinal Kumar Dewraja(Tiwa Poetry)

Sagar Deory(Deory Poetry)

Bhadreswar Sarenga (Rabha Poetry)

Pinju Moran (Moran Poetry)

Sashi Singha (Bisnupriya Monipuri Poetry)

Ratan Kumar Ray Hajong (Hajong Poetry)

Hemachandra Kachari

Priyam Prakash Chetia

Director

Bikhsvar Moran,

Managing Director

Umeswari Moran

Chief Organiser:

Akiullah Ali

Treasurer

Pranjal Gogoi, Jitu Mech, Koilash Rajbonshi

Assam Muse Poetry & Prose Magazine

Estd :- 15 April 2024

A Celebration of Multilingual Poetry

First Year

Issue-02

April 2026

Time : 1:05

Date : 01-04-2026

Contact No. : 9678572267 / 9435967263 / 7002888843

E-mail us at : assammusepoetryjournal@gmail.com

Rupees : 150

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম
Chief Minister, Assam

দিছপুৰ

চি এম এছ. ৭/২০২৩/৩৭৯৮

৮ ফাওন, ১৪৩২ ভাস্কৰাব্দ

২১ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২৬ ইং

ওভেচ্ছাবাণী

শিৱসাগৰ জিলাৰ পৰা 'আসাম মিউজ পয়েট্ৰি জাৰ্নেল' নামেৰে ইংৰাজী, অসমীয়া, বড়ো, বাভা, টাই, কোচ ৰাজবংশী, তিৱা, মিচিং, কাৰ্বি, মৰাণ আৰু অন্যান্য জনগোষ্ঠীয় ভাষাৰ এখন ত্ৰৈমাসিক কবিতালোচনী প্ৰকাশৰ যো-জা কৰা বুলি জানিবলৈ পাই মই অতিশয় আনন্দিত হৈছোঁ।

কবিতা হৈছে মানৱ মনৰ অনুভূতি প্ৰকাশৰ আদিমতম মাধ্যম। সেইবাবে কবিতা অধিক প্ৰভাৱশালী আৰু স্থায়ী। বিশ্বৰ শ্ৰেষ্ঠ গ্ৰন্থসমূহৰ অধিকাংশই হৈছে কাব্য গ্ৰন্থ। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ অমূল্য গ্ৰন্থ বামায়ণ, মহাভাৰতৰ পৰা আৰম্ভ কৰি কালিদাসৰ শকুন্তলা, শঙ্কৰদেৱৰ কীৰ্তন-ঘোষা, হোমাবৰ ইলিয়াড আৰু ওডিচি, কবিগুৰুৰ গীতাঞ্জলিলৈ মহান কাব্যগ্ৰন্থসমূহে প্ৰমাণ কৰিছে কেনেকৈ কাব্য ছন্দই মানুহৰ মানসপটত যুগমীয়া কপ লয়। অসমৰ চহা ৰাইজৰ মুখ বাগৰি বৰ্তমান সময়লৈ প্ৰচলিত লোক কবিতাসমূহৰ ইতিহাস অতি প্ৰাচীন। আনহাতে লিখিত ৰূপত উপলব্ধ অসমীয়া কবিতাবোৰো আছে এহেজাৰ বছৰীয়া ঐতিহ্য। অষ্টমৰ পৰা দ্বাদশ শতিকাত ৰচিত চৰ্যাপদৰে আৰম্ভ হোৱা অসমীয়া কবিতাই প্ৰাক-শংকৰী যুগ, শংকৰী যুগৰ মাজেৰে আহি উনবিংশ শতিকাৰ শেহৰ ফালে জোনাকী আলোচনীৰ জৰিয়তে আধুনিক যুগত প্ৰবেশ কৰে। এই সমগ্ৰ পৰিক্ৰমাত অসমীয়া কবিতাই অসমীয়া জাতীয় জীৱনত প্ৰাণ সঞ্চাৰ কৰাত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছে। অসমৰ জনজাতীয় সমাজতো কাব্য সাহিত্যৰ চৰ্চা উল্লেখনীয়। কাৰ্বি সমাজত প্ৰচলিত চাৰিন আলুন হৈছে বামায়ণৰ গীতি কাব্যিক চৰ্চা। জাতীয় সংহতিৰ ক্ষেত্ৰত এনেসমূহ জনজাতীয় কাব্যই গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছে।

প্ৰকাশিতব্য বহুভাষিক কবিতালোচনীখনেও জাতীয় সংহতি সুদৃঢ় কৰাত অৰিহণা যোগাব বুলি মই আশাবাদী।

মই কবিতালোচনীখনৰ সফল প্ৰকাশ কামনা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

EDITORIAL

In these tumultuous times, as war and conflict ravage parts of our world, we are reminded of the timeless need for tolerance, compassion, and understanding among all people. The devastation of war is a stark reminder that it's not the path to solutions, but rather a catalyst for immeasurable suffering. So, where do we turn for solace? Perhaps to literature, which transcends borders, rifts, and hatred, embracing all humanity.

As we navigate these challenges, we find hope in change, betterment, and peace, with literature as our guiding light. We're proud to present the second issue of our journal, aiming to unite literature lovers worldwide and spread humanity and peace.

The most important aspect for the creation of a good journal is to create an open and impartial platform for all poets. All poets should be given the opportunity to compose poetry on their own accord and to experiment with the movement, content and physical form of poetry in the contemporary context. The *Assam Muse Poetry Journal* is also making a sincere effort in the realm of poetry by creating such a common platform. Our goal is to create an open platform for all poets to express freely, experimenting with contemporary poetry. The *Assam Muse Poetry Journal* strives to build a strong poetic voice, transforming society through creative expression.

As we carry on this creative journey, we shall attempt to honour writers with exemplary creative expressions. In this regard, we are happy to announce that under the aegis of *Assam Muse Poetry Journal*, an award titled 'Muktijuddha Jumaratddin Gandhi Xuworoni Dikhow Xahityo Xadhona Bota' has been instituted which shall be conferred, for the year 2026, on renowned poet, critic and former DGP of Assam, Harekrishna Deka. The said award is a tribute to the late Jumaratddin Gandhi, a Gandhian freedom fighter from Geleki, Sivasagar district. He actively participated in India's Independence Movement, facing imprisonment for his efforts, and was affectionately known as Jumaratddin Gandhi. We're proud to present this award in the name of this eminent Gandhian and freedom fighter. We offer our sincere gratitude to Md. Abdul Helim and his family, friends, and relatives for their support.

Another award the “Keshav Chandra Gogoi Memorial Best Critic Award” recognizing exceptional contributions to literary criticism has been instituted in the memory of Late Keshav Chandra Gogoi who was a retired teacher and noted social worker of Sivasagar, Assam. We would like to take the opportunity to express our heartfelt gratitude to Shri Purna Gogoi and Shri Jyotirmoy Gogoi, sons of the late Keshav Chandra Gogoi for trusting us and instituting this award. The “Keshav Chandra Gogoi Memorial Best Critic Award” for the year 2026 shall be conferred on eminent poet, fictionist, critic and Associate Professor of Assamese of Nazira College, Sri Rajib Borah for his book *Kobitaloi Baat*, a testament to his literary prowess.

Shri Munin Chetia, an assistant teacher at Barphukan Middle English School, Namti, was a dedicated social worker who engaged in community activities and awareness initiatives. We offer our heartfelt thanks to his better half, Smt. Ritamani Gogoi Chetia, a teacher by profession and son, Priyam Prakash Chetia, for collaborating with *Assam Muse Poetry Journal* to institute the “Late Munin Chetia Best Translator of the Year Award.” The said award for the year 2026 shall be conferred on eminent translator and writer, Bibekananda Choudhury.

We hope this issue of *Assam Muse Poetry Journal* shall prove to be yet another significant edition enriching the world of poetry, adding depth and significance to our collective creative landscape and fostering a sense of brotherhood among poetry enthusiasts and creators alike.

Shyamolima Saikia
Executive Editor

Declaration

For inevitable reasons, the name of our Journal (Assam Muse Poetry journal) has been changed.

From now on, our magazine will be known as **Assam Muse Poetry & Prose Magazine**.

Guna Maran
Editor In Chief

Assam Muse Poetry & Prose Magazine
First Year, Issue-II
April-2026

Contributors

English Poetry

1. A Long Short Story. Called Malati. by Ashok Das.
2. Morning On The Brahmaputra by Abraham Aondoana.
3. Love Lies In Our Belly by Grace Sitharaman, India.
4. The Daughter of The Waters by Gordana Karakashevskia, North Macedonia.
5. Owl And Theory Of Fall by Shikdar Mohammed Kibriah, Bangladesh.
6. Music of Grief Music Of Hunger by Kangkana Thakuria Translated by Bibekananda Choudhury, Assam, India.
7. Poem, by Rita Borooah Translated by Nirendra Nath Thakuria, Assam India.
8. In Front of The Qutub Minar by Lakshmi Kant Mukul, India.
9. Transmulation by Maria Del Pilar Lopeiz Amorelli, Argentina.
10. A Thing Of Joy by Dr. Parwaiz shaharyar, India
11. The Muse And The Fall by Hong Ngoc Chau, Vietnam
12. Wings of Passion by William Warigon, Nigeria
13. Swimming In the Sea by Dr. Abdul Mubid Islam, Assam, India
14. The Sea, The Sun And You by Van Dien, Vietnam.
15. Ecstasy At Bumla by Vishakha Kashyap, India
16. From The Seeds Of Suffering by Sudhakar Gaidhani, India.
17. Silent Horizon by Taghrid Bou Merhi, Brazil.
18. Dear Longmang by Sangeeta Dey (Roy), India
19. Secret Garden by Dr. Christine Chen, New Zealand.
20. Season Of Love by Preety Bora, Assam India.
21. Simplicity Of Life by Rimamoni Borah, Assam, India.
22. Up to This Time by Modhumita Mohan and Translated by Dinen Boruah.
23. Tracks by Pal Daniel Levente, Hungary, Europe.
24. Strawberry Picking by Malachi Edwin Venthamani Malaysia.
25. Karaoke by Marax Bauza, Argentina.
26. The Last Mommment Utterance by Karabi Baruah, Assam, India
27. Not An Easy Chair by Lynn White, North Wales, UK.
28. My Dear Mother by Juraeva Aziza, Uzbekistan.
29. When Defeat Blooms by Kamal Dhungana, Nepal
30. Blissful Pain by Jiten Nath, Assam, India

31. Haiku, Prose, Haiku by Joseph P. Gillis.
32. The Poetry Hearse by Dustin Pickering, Houston, Texas.
33. Petticoat Washing Man by Kishore Monjit Bora, Translated by Bibekananda Choudhury Assam, India
34. The Vicious Refusal by Neetu Kumari Gupta, India.
35. Can AI Write my Poem by Dr. Suhasini B. Srihari.
36. Zubeen: The Legend by Dr. Anurag Protim Das, Assam, India.
37. A Work Culture by Dr. Pramod M Dhengle, Mumbai, India.
38. Let It Happen by Concetta La Placa.
39. Margaret Island by Dorka Graf, Budapest, Hungary
40. What's My Line by Charles Rammelkamp.
41. At The River Ghat by Chintu Buragohain, Assam, India.
42. Memory Jogger by Bernard Pearson, UK
43. Purple Flamboyant by Bui Dang Sinh, Vietnam.
44. As Night Comes by Anil Kumar Panda, India.
45. Quit Chapters by Anurag Talukdar, Assam, India.
46. The Trickis To Find The Girl by Misna Chanu, Monipur, India.

Sanskrit Poetry: Gayatry Devi Borthakur.

Assamese Poetry:

Hitesh Gogoi, Udoi Kumar Boruah, Atul Tamuli, Dr. Dinesh Das, Kuntala Kalyani Hondique, Ilamoni Saikia, Juri Goswami Sharma, Dadul Bhuyan, Rashal Choudhuri, Jahnabi Kakoty.

Hindi Poetry: Apurba Bhuyan, Doly Shah.

Bangla Poetry: Dr. Debabrat Maji, Priyanka Neogi West Bangal).

Tai Poetry: Nang Dharitri Gogoi Phukon, Assam, India.

Koch Poetry: Kandarpa Koch, Assam, India.

Rabha Poetry: Monuranjan Rabha, Assam, India

Moran Poetry: Montu Chetia, Pankhi Moran, Assam, India

Hajong Poetry: Sadananda Hajong, Assam, India

Tiwa Poetry: Janardan Patar Mosorong, Assam, India.

Mising Poetry: Debananda Pegu, Assam, India.

Bishnupriya Monipuri Poetry: Sucharita (Baby), Ranjit Sinha,

Article: Uday Kumar Sarma, Assam India, Sushant Thapa, Nepal.

Interview: Bibekananda Choudhury by Chandan Goswami

Raju Deori By Guna Maran.

A Long Short Story called Malati

Asok Das

Much have I thought, that like a stream,
Drifted across an infinite land
But, to cage her in rhyme felt
Like a grave injustice
Sometimes, it seems,
She holds a treasure trove
Of infinite stories, or
The finest fiction under the Sun.
The same stream of thought is on the
World's path-
Having traversed hills and plains,
In the final hour, a whisper
Remains-
Malati seems to be the name
Of a long story.

Morning on the Brahmaputra
Abraham Aondoana

Dawn loosens slowly
over the Brahmaputra,
as broad as half-dress thought.

And fishermen pull their boats outward,
oars dipping into water
the color of steeped tea.

Mist lifts like a curtain.
Somewhere, a temple bell
tests the morning.

Females in colored mekhela chadors.
walk the banks,
with metal pots carrying daybreak.

Nothing has been forgotten upon the river--
drifting islands, monsoon fury.
names spoken once
and never again.

I am peering over the flow of patients.
and know the reason why people pray here:
not for miracles,
but for endurance.

Love lies in our belly
Grace Sitharaman, India

Smelted from the primal fire of the belly.
Carved by the repressed matter of the subconscious
Embroidered by delicate heartstrings
Unfurls the carpet with human finery.
Studded with core emotion,
Embellished with love, loss and loathing
Love, unveils- the purest passion to Offer,
Receive, deny and
the sweetest weapon to
defunct and defeat

Love, thy fragrance of wild roses,
numbs my senses, derails my thoughts.
The drops of dew embellished on your moist petals,
leave my lips parched for more kisses.
I fear being pricked to be tricked
with your prowess to seduce.
I wish, how I wish to surrender
to your existential beauty,
They take away my breath
Yet I wish to live, to be loved someday by love.
Grace.

Memory Jogger

Bernard Pearson, U.K.

A hand in the storm

A smile from an angel

A dance from the past

Under the clock where they met

A click at the gate

Brings a summery frock

A day at the crematorium

He is happy to forget

At the River Ghat
Chintu Buragohain

At the river ghat, in its breathing silence,
a boat awaits.

A boatman
an oar holding tight in his hands.

Weeping Sunlight paints the water crimson;
And the oar parts the river's skin,
the waves guide him;
across the river's wide chest,
Towards the way home.

Morning breeze makes the boat shiver,
a song of life stitched,
On the boatman's lips,

The scent of water, the pulse of the oar:
these are only his own
The river is his home,
the ghat his inevitable return,
Always.

When the boat comes back to shore,
the sun loosens its last light.
He ties his boat's rope to a putrid log
and quietly takes his leave
From the river
and to the ghat.

Left behind, the boat empties itself of him,
swaying;
still dancing for a new day
in the river's unending current.

What's My Line?

Charles Rammelkamp

Ed Sullivan wasn't the only Sunday night TV show
when I was growing up in Potawatomi Rapids,
frequently dreading school the next day,
losing myself in the programs
on our black and white television set.

Ed brought us Elvis and the Beatles, the Stones,
but there was also *Bonanza*, for years,
at least until the Smothers Brothers passed it
in the ratings, and it went off the air.
Tab Hunter, National Velvet, Lassie, Walt Disney.

But my favorite? Hands down, *What's My Line?*
I loved the host, John Charles Daly,
that erudite, professorial manner, the panelists,
Bennett Cerf, Arlene Francis, Dorothy Kilgallen,
sophisticated, intelligent, aristocratic. WASP (except Cerf).

The guests? The people whose jobs and professions
the panelists had to guess? All kinds!
A telephone poles inspector, a distributor
of World Series tickets, a man from Indiana
with a business that made mud packs.
A bullfighter from Boston.
And that theme song, tripping in on gay horns:
Let's get this party started!
Somebody pour us a glass of champagne!

Margaret Island

Dorka Graf, Budapest, Hungary

the bench is wet
but not from rain
it presses into my thighs
I feel a layer of sweat
that isn't mine
their body here before me

the Danube doesn't shimmer
just moves
thick
like an old bleeding

you can hear the trees
scraping against each other
the storm is coming
a mosquito under my knee
I don't care
as if it mattered
how many places I've bled from today

you say nothing
just watch me
like someone who's already decided
to leave
but endure a little longer
in case I change your mind for you

your palm is cold
and clammy
like a church door handle
gripped by everyone
but never used to open anything
like the fear you had as a boy
that you still can't wipe off

the island isn't quiet
it devours
everything
the ground vanishes beneath my shoes
and still, I stay

my flesh is open
in the middle of the island
where even the trees
can only choke
between the lightnings
and the river knows
that I no longer
want to leave

Let it happen
Concetta La Placa

Let it happen...

Let the sun light up,
and set our hearts on fire,
let the wind blow without hesitation
on dry and ancient emotions.

Let the moon shine,
while the sun dies in the evening,
let stars shine like fireflies
reflecting the lights in our eyes.

Let it happen,
and let it be love,
that it is a unique and natural passion,
that burns like live embers.

Let that feeling sprout,
that takes root deeply
and that it takes strong root in hearts.
Let it happen.

A Work Culture!

Dr. Pramod M Dhengle, Mumbai

Jealousy and joy cannot be in a jar,
Rule and rudeness cannot be in a row,
Harmony and Hate are always apart.
Who knows not the same,
Yet we love to hate and hate to love!

Gender and caste, class and course
Rule the office and officiate the order among each other.
Arguments and complaints take shape of personal
Not reaching to a decision for order.

Seniors seek silence as strength,
Set themselves for strategic win,
Though they know the way others know.
Finally experience and expectation are not the same.

Leader leads only to level the position
With a say, "Ignore, situation never changes, they are they".
Rule and justice are not the favourite darling of the leader.
And, subordinates cite "Boss is always right"
What a chaos we ignite!

Zubeen; the legend

Dr. Anurag Protim Das, Assam

A melody emerges in Assam's quiet corners,
A voice that rises like hope in disguise.
The name itself, Zubeen, is a rhythm, a soothing song,
A sanctuary where weary spirits reside and broken hearts belong.
Your song permeates every ear like a river,
Dreams, suffering, and all we cherish are all carried forever.
From the metropolis to the fields, from the hills to the valleys,
This land has been enveloped in the consoling arms of your voice melancholic.
You are the moon's gentle silver glow, the first drop of the monsoon;
A poet weaved into a fantasy, a rebel with compassion.
A companion to the forlorn, a buddy to the unheard,
A fire that never goes out, no matter what.
Zubeen; you are more than just an artist, an emotion we cherish,
A song we will always hum with a deep-seated promise.
An astonishing gift to future and a blessing to all,
May your voice continue to rise like a sacred call!

For in every note you sing, our hearts learn to live again,
O Legend of our land, may your music never end!

“Can AI write my poem?”

Dr. Suhasini B. Srihari

I feel utterly hopeless in this ruse of AI
Rather difficult to assess the intelligence—
I hear a so-called professor uttering rubbish:
“You don’t have to read to write a paper!”
What have I just witnessed?
This is terrible than war—
Ceasing of reading,
And thinking...

I..eh.. well...
Words fall short, I feel dumb,
I stare at the screen, too compelled—
To make that switch to ‘prompt-engineer’,
He will surely complete my thought, my poem—
But, no, I choose to stick with my mulling as such.
And realise that I am capable of creating verses,
Not grand, but merely true lines from the heart.

PS. I have just created a form-poetry resembling ‘Pacman’.

The Vicious Refusal
Dr. Neetu Kumari Gupta

In fluorescent light and fifteen years of chalk dust,
She balanced worlds, now crumbling to rust.
Her husband's kidney, failing in its time,
Her mother's stroke, a sudden, cruel paradigm!

Between the dear ones, tugged by every nerve,
Two children waiting for the care they deserve.
She sought a moment, just a little space,
A child care leave to steady her life's pace.

But the authority, a shadow, cold and stark,
Refused the light, extending only the dark;
"Not granted", the verdict, sharp and undisputed,
Her pleas ignored, her human need uprooted.

So, the battle began, not with a roar but a hum,
Of silent strength, the will not to succumb;
Show cause notices, trivial, petty, designed to break,
Each paper served for the small mistakes they could rake.

But she stood upright, a pillar in the storm,
Her purpose solid, her resolve kept warm.
She would not give up, though the system sought to bind,
A mother fighting, for those she leaves behind.

A teacher teaching, the lesson of the fight,
To stand unwavering in the fading light!

PETTICOAT WASHING MAN

Kishore Monjit Bora

Translated by Bibekananda Choudhury

The following day of my daughter's birth
I had been washing the clothes of my wife
a couple of loafers noticed that
and spread the news around
that I am a wife's petticoat washing man

Actually I was not just washing her petticoat
I was washing off the blood of my wife
that stained the petticoat
living blood
blood of life and death

Even after seventy-seven year of attaining freedom
we remained slave
severed the left hand with our right hand
at the throwaway price of a closing market
at the end of the day
we sold off the country's wealth and fortune

Now I declare with pride
the people I pass by on the way gossiping about me
Yes, I am petticoat washing man
am not like you that rips off one

The Poetry Hearse

Dustin Pickering, Houston, Texas

I will live dying
pouring my eye's incense
into liquor of faith—
the jar of alcohol
peering from the window.

her eyes are silenced as witnesses
while I devise the ultimate song.
parallel to my observation
the growing shadow is long.
I am hanging off a branch of night.

Haiku, Prose, Haiku
Joseph P. Gillis

My eyes are puffy.
They're red from all the rubbing.
Wiping tears away.
There's blood in the streets in Minneapolis proper.
A Mother's children won't see
Mom again in the kitchen, in the study,
or tucking them in.
Had she been the only one executed in the past year,
it'd be mournful enough.
She really wasn't, and isn't.
It goes on.
"Steer clear of them." a senator cautioned us.
Well, no shit. We know they are present,
where ever they may be, to terrorize.
A bully squad. A once respectable arm of the law,
now a lawless bunch of untrained
domestic terrorists.
While I avoid them
Cursing their ev'ry action
I won't abide them.

Blissful pain

Jiten Nath, Assam

Once an accident took place
on the road

Much injured and fractured
my left leg

Doctor advised not to move
but to take rest on bed.

Though I was in deep anguish
It was a bliss for me

Because I had plenty of time
Searching favourite books
on the shelf

Since long they had been scattered and remained dusty
without opening a page.

I feel in my tranquil mind
Books would be sole friend
healing my wounded pain.

When Defeat Blooms

Kamal Dhungana, Nepal

Victory hidden inside surrender,
The moon was still far away.
Feet grew tired of going further,
Thorns pierced the soles, and the body collapsed.

Vision got blurred,
With each passing step of time;
Thick sandal straps snapped,
And the journey stopped halfway.

The soul surrendered to itself,
Imprisoned by the feeling of defeat;
In defeat, people regret,
Slamming forehead into walls-
Until blood flows, making life cheap,
Offering their necks to nooses,
Losing everything forever.

But not all thorns are thorns of Roses,
And not all defeated souls are wretched souls.
Some defeat themselves, 'cause they had already witnessed-
The future victory is hidden in that loss.
And in doing so, they keep winning
The whole globe always; all-ways in a different phase of time.

My Dear Mother

Juraeva Aziza, Uzbekistan

My mother who washed me in white, raised me in purity,
Who stayed awake through the nights for our sake.
My mother who felt the world's sorrow when I sighed,
Who guided my path with her prayers.

I live without knowing what pain truly is,
My days pass in joy, in happiness and light.
I grew up without worries, I matured carefree,
When I see you, all my sorrows leave me behind.

Not An Easy Chair

Lynn White, North Wales, U.K.

It used to be said
that a hard chair
straight backed
was best
for you.

Now though
they say

it's ok
to lounge,
to slouch,
to curl up
in comfort
like a cat
at ease
in an easy chair.

But some chairs aren't
easy
for lounging,
or for comfort
or for sitting up
straight.

They have a design problem
that is not easy to resolve.

It takes determination,
a palette of positions
and maybe a drink
to find a way.

And some deep thinking
on the matter.

The last moment utterance

Karabi Baruah

The king of music
Is in deep slumber now
A long journey it was
Covered with bravery;
Music has lost its tone
Words remain shattered, jumbled

The realm became silent
Emotions burdened in the throat
Unable to make an expression
Pathetic, inexpressible thoughts
Roamed about
In search of an outpour

Destiny, pure destiny
As was planned
How to forbid this?
Impossible it is!

A golden history written
To exist for ever
A recognition
Adorned with pride

Great honour
From the midst of the heart
An eagerness for heavenly abode
(Written in remembrance of the legendary artist Zubeen Garg)

Karaoke

Marx Bauzá, Argentina

The mind often travels to places the heart doesn't know.

Closing your eyes,
is like venturing into the vastness of space
where countless stars twinkle.

The kanji for poetry
carries within it the heroic journey to the depths of thought.

It is precisely there,
where the constellations of twilight dwell,
that we become aware of our smallness and greatness.

At the golden hour,
I open my eyes and breathe deeply.
Gratitude fills me,
the joy of knowing that dawn will soon break again.

Meanwhile, I sit in the sacred forest.
I meditate until I see the cherry blossoms bloom within me.

The monorail stops on the outskirts of Tokyo.
Hot ramen reminds me of childhood.
Nothing is more tender than remembering karaoke nights,
when we were happy.

Strawberry Picking **Malachi Edwin Venthamani**

Rows of green creepers,
dotted with different
shades and sizes of red
thrive under the afternoon sun.

A cool wind conspires
with our secret intent,
giving a bounce to our feet
as we begin to collect the fruits.

Sweet or sour – left to chance,
but a whipped cream topping
is the great leveller.

The old cashier's eyes shift
from you to me –
a quizzical look:
Strange lads, these two,
so thrilled
by whipped cream strawberries.

TRACKS

Pál, Dániel Levente, Hungary, Europe

I look around, taking in the riverbank,
looking for tracks, animal tracks,
in no great hurry.

The riverside lies smooth, the sand of time drifting—
it occurs to me that I have no thoughts.

I stroll on, watching to see whether
my tracks might withstand time.

They don't. I'm overcome by envy,
I press harder into each step;
I'd like to leave behind the kind of tracks
I haven't seen by the river
in thirty years.

The kind of footprint time cannot wash away,
nor can sand, water, time, sand, water,
nor man nor woman.

UP TO THIS TIME

Modhumita Mohan

Translated by Dinen Baruah

What I was doing
What I am doing
What I will be doing
Now where I Can be able
To make stable my stability
I want to stay but I Can
Never able to stay
I want to go ahead, but
My steps lack proper place
To end the journey up
For Day after day, Night after night
I Search for the presence of
A lost period of time
Drawing to close quietly
A Long time in between like a song of the moon
I am on this bank
You are yonder on the other shore
Remembrance, perhaps, is endless

Simplicity of Life
Rimamoni Borah

Something coming new in my life,
Like the Spring,
the queen of all seasons.
And I was surprised
for the novel make over .
I was someone
who always
cascaded like water.
I was someone
who always loved to live life
in the solitude of silence.
But suddenly
my wilderness became tumultuous
and I embedded in sod.
Now I learnt
nothing is dazzling
then the life we live.
Nothing is consequential
then the true relationships we enjoy.
And nothing is realistic
then the enchantment
of green nature.
The more real we enjoy
The more dignity we achieve.

Season of Love

Preety Bora, Assam, India

Sitting alone on the green - meadow
Beside the blooming rose-bush,
My mind lost in the air.
I grow impatient,
Like a caged bird
Unable to fly out;
I miss the dusty brown earth,
The touch of the dewy rain,
The song of the birds,
The Whisper of the leaves,
The gentle breeze,
All that is visible to the eye,
All that is alive and vibrant;
Your smile gives me strength.
Your song gives me faith.
Your love flooded
My valley of love,
Not a single day, not a single moment
I can wait without your presence.
The madness grows impatiently.
The passion burns away to ashes.
The sparkle of a flowing river,
The bare branches of a tree,
The petals of the roses,
The moving wind, and
The endless nights,
Bring sweet solace into my heart.
All that's possible
With your golden touch!

Secret Garden

Dr. Christine Chen, New Zealand

(Written on the rooftop of the Jorasanko Tagore House)

The night is damp.
Your sentences fall into the air
like birds returning to their nests,
like berries quietly falling on me.

Year after year
we read poems
we painted in the sky garden corridor.
Bells ring in the street.
Carriages pass
where are they going?
We never know.
We only see each other's lamps:
lit, dimmed, lit again.

Time grows slowly upon the trellis.
One day we awake: no longer young.
The garden is still here,
the window is still here
yet you
cannot sit beside me.

Rabi, happiness is like silk:
smooth to the touch,
yet it slips away
through the fingers.

Startled birds sweep across the night sky.
I leave with them.
Do not grieve.
The sky could not keep my shadow,
but in your poems
my shadow will continue to grow.

Note:

Kadambari Devi was Rabindranath Tagore's confidante and sister-in-law, a childhood companion who took her own life at the family residence shortly after Tagore's marriage. She affectionately called him "Rabi," meaning "sun."

Dear Longmang
Sangeeta Dey (Roy)

I bid a teary adieu,
With reflections on my journey
In your bosom, my school.
You were my exquisite retreat,
I sought to discover
Myself, my muse
And all the shades of my being.

The yonder blue and green of the hills seen from there,
Was my magical wand,
That did away with my own inner creases and blues.
Helped me release deep breaths
And exhale lifting spirits of tender, living green.

Your honeyed essence wrapped my being,
Like the folds of a mother's apron
I could smell the redolence of my working hours,
As two way learning process were scribed
With unfiltered colours in my pages,
With the pauses, commas here and there
Those were space for my growth, I rediscovered myself,
with introspection and retrospection.
These
As memoir today.

The metronome of my memoir,
Awakens nostalgia that hits me deep,
Can I find the semblance of thy milieu in some other land
In some other work place,
In some other ambience?
Though I perch with fixed eyes, answers are invisible.

On recollections, the vaccum stretches over the skyline in my heart,
Gradually I gather my pastels to make my attempt
First by drawing hope and acceptance.

SILENT HORIZON

TAGHRID BOU MERHI, Brazil.

We have counted too many nights of fire,
too many skies broken by iron wings.
Children have learned the language of fear
before they ever spoke of dreams.

No war can write a future in ashes,
no victory blooms from shattered bones.
The earth is tired of grieving mothers,
of empty streets and silent homes.

We want peace—not whispered, but rising,
like dawn that refuses to hide.
A peace that heals the wounded hours,
that gathers all hearts inside.

Let every border forget its anger,
let every hand release its stone.
For in the end, this fragile planet
was never meant to burn alone.

From the Seeds of Suffering
Sudhakar Gaidhani, India

In the battle of the mighty birds,
I gathered their broken wings
that had fallen to the ground,
and as soon as
I attached them to my own arms
I soared into space.

And suddenly,
the clouds surrounding me
on my journey enveloped me,
and the King of the Clouds roared
and asked me,

"O bird-man,
where are you flying
at the speed of light?

"Your Majesty,"
"I have set out to find
the Buddha's begging bowl,
hidden by heaven.
Within it,
the supreme bliss of peace
has sprouted
from the seeds of suffering."

Ecstasy at Bumla

Vishakha Kashyap

The cold breeze greeted us all
The sunlight partly fell on us,
The army greeted us with a smile,
At a distance, we could see China.
Vehicles moving.....
Another busy country!
The army served us hot tea,
Everyone gulped it down.
With the snow all around,
And the mountains hovering over us,
We stood at 15,000 feet above sea level,
And everyone was stunned by the sight.
The army took us to the final McMahon line,
The ultimate border!
Without passports or visas,
We were standing on a part of China...
People are said to faint here,
For oxygen is low,
But I felt ecstasy...
And the inexpressible beauty
That one can only find in Bumla!

(This poem was adjudged as the Best poem in
Planet young, The Assam Tribune on 28th January 2016)

THE SEA, THE SUN, AND YOU

Van Dien - Vietnam

You stand before the sea as dawn begins to break,
While on the far horizon, the sun unbosoms to the deep.
The ocean lies between, where light and water wake,
You watch in silence, letting a lingering shadow sleep.

Do you not see the sun, struggling in its flight?
'Tis but my shadow following your long and lonely way,
Bursting with the waves, waking in your light,
Drunk on the song of my love, in the blue of the bay.

Simple you remain, no need for sparkling light,
A woman's soul, fearing the gale might make you sway.
Before the vast sea, as the sunbeams take hold,
Like a dream, you reach out to cradle the day.

Swimming in the Sea
Dr. Abdul Mubid Islam

She came like a silent sea
With coy waves fondling the sleek gulls
There was a certain sparkling of the eyes
She didn't know but unknowingly knowing
Craved serious company.
The slanting patterns of snow decorates
The floors of her tender heart,
While the soft snuggle of the pillow
Caressed her curly hairs
Composed, coy and unperturbed by the chaos
Of the waves lashing inside.
I couldn't bring to bear myself upon
The charisma of her eyes.
The gale outside blew surreptitiously enough
Overwhelming both the sides.
Quite quaint a discovery of late!
She dazzled in the dim parlour
Of the harsh forenoon
Engulfing the tirades and
Acrimonious intent of the class.
Yet she lets out a fullisade
Of commotion in my quavery heart
Oh! how I longed to see her
To hear her—
To feel her—
The passionate warm brewing of her touch—
Yet she fades away again like
The ebb and tide of the unfamiliar sea.
I wait and wait

Casting sidelong glances
Too discernable for fear
For fear I must if she tells her heart otherwise.
I have known the oceans and the seas for long
For long I have known humanity.
She is the eternal dove of life light
I am the raven with sinister claws
I dance in the memory of her sweetness
Like the fox who thought the grapes sour
I dwindle in the levity of my darkness.
Yet she is the force that dispelled the gloom
Like the glimmering of the glowworm
I stand petrified!
Will I ever surf in her gorgeous waves
Or get drown in trying?
It obliterates...

Wings of Passion

William Warigon, Nigeria

The lone, tired soldier walked back home
Free from pangs of a senseless war
He never envisaged his passion to roam
'Till his hungry eyes fell on fair Phibo

She was a vision, apt for his mission
Ethereal an apparition fit for adoration

Suddenly he flapped the wings of passion
Without any further ado sprang into action
Forgotten flowery words hurled in motion
Such endearments termed in adulation

Eyes locked, caution thrown to the winds
Arms locked, passion spreads its wings
Two strangers, infatuated, flew to Venus
And found their fated Garden of Rose

On wings of passion they have been flying
In the winds of love they have been faring.

THE MUSE AND THE FALL

HONG NGOC CHAU, Vietnam

1

A windy night filled with emotions
The Fall raindrops gently in Saigon
Slow, fast shaking the poet's soul
Down and deep nostalgia is in full

2

Withered golden leaves, the Fall is ripe
By the river, Summer sunshine fast rises
The love life of leaves whispers secretly
Lamenting with someone is sad misery

3

You are right a nice muse in arms
The charming Fall always charms
Is it since the day you return to reign?
A revival feeling heart flutters remain

4

The Fall gives me so many desires
It gathers on a pure rose as ever
As in the desert, a cool stream is running
As water is sweet and fresh like inviting

5

The one has just passed the fierce storm
Giving back a lonely person a heart form
Real and dream banks, Autumn is a bridge
Opening in Winter, Spring is coming indeed

6

The Fall is a real self-made muse's life
The heart and the mind are so bright
It contains the poet's goal about beauty
Intonation, rhythm, and rhyme regularly

7

When it's low, sometimes high like a dance
To bring meaning in treasure in accordance
The Fall cultivation of letters is magical
Praise love of beautiful persons for all

8

The Fall and the muse are present as ever
Grass, trees, flowers harmonize with nature
Clouds, sky, and wind harmonize with memory
Harmonize with the rising source of poetry.

A Thing of Joy

Dr. Perwaiz Shaharyar, India

A natural beauty
and a blooming bud
These are things to be sweetly loved
These are fragile,
So handle them with care
Touch them only with love
Creative aura spikes
exciting aroma and positive vibes
A Beetle knows better
How to awake a sleeping queen
How to unveil and an arousing soul
His buzzing around
Open the petals' doors
His slow and steady softening sounds
Stipulates such emotions all around
Buds slowly open her eyes
Beauty, indeed, likes to be sight
She wants to be deeply appreciated,
While showcasing her tender face
She likes the turtle not the rabbit
Who fastly tries to win the race
Maintain consistency, maintain the pace
If you want to win her heart
Beauty cannot be bought by wealth
It is not a commodity kept for sale in a super mart
First dive into the river of love
Lost your ego in the dust
Shed down your arrogance, abandon your lust
Then you will be able to win her trust
The sweethearts will dance around you, I'm sure
They are adjustable more and more
Leave space for them
Try to adjust
She can leave everything for a sincere love
Just give her priority all above
Beauty is to see not for touch
Just kiss her gently but not too much
A beauty is a thing of joy
Consider her a living being not a toy

Transmutation

María del Pilar López Amorelli, Argentina

The light,
beyond the uncertainty
for the chaos and the storm
demands transformation and union.

The desperation
despair for the unreality of a situation
that goes beyond
of misunderstandings and needs
inherent to the human being
transcends borders.

The deeper sense
of freedom
generates an overwhelming force
that shines
in the groom of the night.

The transmutation
generated
by deep experiences
tears the soul
and keeps alive
the flame of hope.

That is when,
when the power of healing and love
regains its value.

That is when,
transhumance
begins to require a deeper meaning
and it becomes impossible to think
of life without hope.

In Front of the Qutub Minar
Lakshmi Kant Mukul, India

In the small days of my childhood,
whenever the bioscope man came,
a flood of children poured through the lanes.
And the moment the magic box opened,
the very first frame revealed
the Qutub Minar.

A slender reed of red and tawny stone,
piercing the sky,
outstretching the tall areca palms,
conversing with clouds,
colliding with sandstorms and smoke
from half-burnt straw,
it has stood for centuries—
alert as a steadfast sentinel.

Even now it rises before me,
amidst ruins, half-built walls,
and rare architectures,
gathering memories
from the hour of its making
to the pulse of the present,
breathing the earth, the water,
the shifting air of locality.

It has watched Delhi's endless cycle
of ruin and rebirth—
the swagger, the cruelty,
the dazzling pretence of rulers,
the choking sobs of common folk,
their cries, their restless anguish.
It has seen the chameleon steps
of power-hungry courtiers,
the sly manoeuvres of brokers of the throne.

From the flight of birds
circling its crown,
the Minar has witnessed
how the six hundred thousand villages of India
are slowly squeezed dry
by the ink-blot greed of Lutyens' Delhi,
how the ever-swelling NCR,
like a many-mouthed demon,
swallows its neighbouring towns and fields,
chewing the green edges of farming villages,
its hunger endless,
its appetite like a rakshasa
grinding everything into its dark maw.

Migration, urban glitter,
the deceitful charms of "modernity"
spin their new web each day,
draining the stored lifeblood of the rural.

Foreign capital twirls like bar dancers,
and our new generation,
bedazzled by neon dreams,
wanders in this dazzle,
half-awake, half-lost.

These are not merely domes,
stones, arches, or stairways.

This monument—this Qutub Minar—
with its tiers, its windows,
its latticed balconies, its carved arches,
is not merely a shelter for pigeons.

In silent tones it tells
of the past, the trembling present,
and the secret spells of what is to come.

Even when epochs are erased,
it stands, unwavering—
like unburnt posts left whole
in a field of scorched harvest.

Poem

Rita Barooah

Translated by Nirendra Nath Thakuria

The birds of your sky
winged to my sky
and whispered a little

My birds took wing
to your sky

Now they are free
to fly in both the skies

They put the clouds
of my sky in yours

They put the clouds
of your sky in mine

They spread
the sunshine of your sky

on my clay courtyard
the sunshine of my sky
on yours

They peck at the stars
of one sky and plant them

in another
and vice versa

They dab their wings
with red blue pink hues

of one sky
and dab the other sky with them

or pour the darkness of one sky
into another

But the wind gave away
the secret to me that day

That is the calling
of the birds

They exchange things
bit by bit

day by day
and one day direct

they lay their hands
on hearts
and swap
two hearts

MUSIC OF GRIEF MUSIC OF HUNGER

Kangkana Thakuria

Translated By: Bibekananda Choudhary

An open umbrella of life by the side of the road
A fire on the hearth
Made up with three stones

Am looking with my cold eyes
Rocks do care
Rocks do feel connected

We say
Rock is cold
Rick is ice
Rock is hard

Actually we are those who
Look but do not see
Do not look but see
The water boiling noisily in the kettle in the bosom of the rock
And the fire burning in our bosoms
We not wish to hear the mirth and laughter
That we hear
As we walk down the road

In the dying voices of the people returning home
at the end of the day
Nothing else remains except the dream of a slice
of roasted potato
And the days shivering in fear

And what remains by the night at the end of the day
a sky a cluster of stars

No the stars do not feature over everyone's sky

Over the hearths burning by the side of the road
it is an empty sky

The is no star
So much sadness
On the hearths burning by the side of the road a game of fire
Sometimes winning sometimes losing

Saying the game to be a war.
Before saying the game to be a war
Come let us play some battle music
Music of grief
Music of hunger.

Owl and Theory of Fall

Shikdar Mohammed Kibriah, Bangladesh

Late spring's midday. Quickly the owl flew
Out of the hole of the tree. Like every day.
Sat on the branch of a nearby rain tree.

Wary glance by wifely eye- truly Stretching.
By these few days she realizes someone
Has fallen in love with her.

Interrupted intimacy- fleet lyrics all the leaves
Of the nearby Mahogany tree begin to fall
It keeps standing bare bodily like Adam-
Eaten forbidden fruit.

In shameless posture what is it thinking?
Does it have any senses- or any thoughts?
Should I ask Sir Jagadish Chandra Bose?

The trees have life - what needs to prove it!
Directly we sense a tree grows, buds, and
Bears fruit - even dies.

Who knows, maybe the word 'life' is more
Theoretical and analytical; Maybe they have
Sensation - language and love too.

Not a single leaf left- is this how leaves fall?
In a rustle. Together. As if the tree says- falls,
They fly too. Even cross the border in groups.

However, this is leaf falling - not uprooting.
Uprooted is the tree that wants to exist
Even after it expires!

Creates secret cells in its septic body to have
A safe factory of producing senseless owls
To run an arbitrary anarchy of crows-vultures.

The owl looks bored at my indifference.
Went back to its hole. Perhaps moodily.
Smoothly. Since not a single stone fell.
No one threw- no naughty boy.

The mahogany leaves surround me at all.
But captured my thoughts by a group of
Owl men who are emerging from the hole
Of the tree evicted recently.

The tree is evicted - not really uprooted.
Sprouted roots in the lingering darkness
Still sigh throughout the entire country

AS NIGHT COMES

Anil Kumar Panda

I watch the liquid moon shine
over the dark shadow of the grove
as night falls across the green dale
trees fall silent, boughs hardly move

I watch the mountaintops where
dark clouds gather and pour down
across acres of ploughed fields where
new seeds of the season have been sown

I watch surly birds fly nest wards in
groups as sun dips down in the west
people are back in their huts and shacks
and lay down in peace for nightlong rest

Quiet chapters
Anurag Talukdar

I have learnt the art to ignore,
no matter how stupid their argument sounds.
not everyone is worth the fight,
not everyone is worth my time.

they say poets are harbingers of melancholy.
i simply nod and carry on
for no matter how much i argue,
they will never change their views.

they say that i am arrogant.
i simply smile and acknowledge.
they feel vindicated, while i feel relieved.
i am what i am;
why should i even retaliate?

they say i have changed.
i simply don't bother.
for i have found my tranquility
in this chaotic universe.

who cares what others say?
a few good friends and well-wishers
are all i need to navigate
my remaining days and my remaining chapters.

THE TRICK IS TO FIND THE GIRL

Misna Chanu, Monipur

The trick is to find the girl
And let her dance to
the alluring music of raindrops,
Let her compose her own ode
With the whispers of leaves
and the chirping of birds
With the sound of crickets
And the rhythm of snowfall.

The trick is to find the girl
And set her free
From the definition of
beauty and ugly,
Sane and insane
And the stories,
those have been told many times.

The trick is to find the girl
and let her run freely
in the meadow of life
As wild as untamed horses,
Yet as soft as the petals of roses
And let her know
how to feel alive
with her wildness,
with her music
with the rhythm of
her own heartbeats.

PURPLE FLAMBOYANT

Bui Dang Sinh - Vietnam

My childhood only knew the flamboyant in flaming red
Coming to Da Lat, I meet the season of purple flamboyant
Suddenly, I remember you and the clusters of ripe myrtle
We gave to each other back then on the hillside

The purple of loyalty, yet love still drifted apart
You returned to your life, while I continued my struggling journey
The verses I write feel awkward and burdened
Who would pity a poet lost in idle sorrow?

Purple flamboyant today, red flamboyant within the soul
Bring back to life the old days thought to be long dead
The mossy green past is soaked in weariness
The wind purples the lips, yet the kiss still bursts into bloom

Oh my dear, despite any hesitation
Beside the purple flamboyant, we become young again
Salt remains salty amidst countless ocean waves
It is not too late for us to meet, is it, my love...?

(HFT's English version)

The Incomplete Man

Sanjeev Sethi, Mumbai

The stanzas your father left behind
will never be read. The public square
is replete with records of your callous
acts towards him.

Social media feeds have you ousting
a fine gent, powering your father's
bier from the privileged spot meant
for the son.

The bloke wore no boots, unlike you.

The Daughter of the Waters

Gordana Karakashevska

North Macedonia

She drifts away from the shore
and the water level rises,
moving along the unspoken, the unflowed.
She spreads,
she unfolds
her hair,
making a path for the fish.
With her index finger she draws
maps of new cities
and midnight skies
upon the water that flows,
upon the water that has flowed.
The water that flows
carries along
everything it passes.
You can see them
there,
in the depths,
still alive,
her children,
peaceful and tame,
blind,
with currents and tributaries.
Rainwater drops
splashes on the surface,
then the water glows for a long time
in the layer of gathered silence.
Her children dream of the color
of the ocean
at midnight, until the universe quiets.
She is clear water, a clover,
a snow cloud that silently,
without a sound, hovers over memories.
She is a misty memory,
a river frozen in winter,
in the blink of an eye,
she is in the windy sea,
an island where you forget about time.

Night Song

Ananya S Guha

It's quiet now, the hills
In a sleepy trance
Celebrate the rains
As darkness thickens;
Over a hill town drowsy
With the rains early this
Year
Climate change they say
In a chorus, even as the soul
Goes into a stupor,
Conniving with these hills
To wet drying lamps
In a garden which welcomes
The rains as a nocturnal visitor
A guest in this town where the
Rains thrash against the windows
And the hills mournful stamp their
Signature on a hill town which
Never ceases to be one

Why will you be a victim
Of climate change?
You are Shillong in whose
Murky evenings
Thunderous rains clap
Into a perennial night song.

येहुदा अमिचाई! तव यदि मम
गायत्री देवी वरठाकुरः।तेजपुरः

(एकम्)

येहुदा अमिचाई !

यदि तव मम

मात्रा पित्रा सह मेलनं भवति

तर्हि कथयतु

अहं कुशली अस्मि

कुशलीनि सन्ति मम अक्ष्णोः नीराणि

अपि च

तौ यदि त्वां पृच्छतः

मम स्मितस्य कथा

तर्हि कथयतु

इदानीं स्मितानि पङ्कानि भवन्ति

वसन्ताय न सन्ति बहवः दिनानि ...

(द्वे)

येहुदा आमिखाइ

तव यदि मम

मात्रा पित्रा सह मेलनं भवति

तर्हि माम् अवगमयतु

तयोः कुशलवार्ताः

अपि च श्रावयतु

युद्धविरामस्य अनन्तरस्य

तयोः शुभसमाचारम्....

एक कवि ने कहा था
मूल- नीलमणि फुकन
हिन्दी अनुवाद- अपूर्व भूषाँ

एक कवि ने कहा था
जो लोग कविता नहीं पढ़ते
कविता उन लोगों के लिए ही है
उन लोगों के छाती का घाव और काँटों से छिद गई
उँगलियों के लिए
मृत और जीवित लोगों के
आतुर आनन्द के लिए
सड़कें से लगातार आते जाते
वो चीख के लिए
रेगिस्तान के वो सूरज के लिए
मृत्यु के अर्थ और जीवन का खालीपनों के लिए
अवशेष का जादूई काला पत्थरों के लिए
लड़कियाँ की प्रेमी दो होठों के बीच में
खिलता हुआ गुलाबी रंगों के लिए
काँटोंपर पंख फैलाकर बैठी
पीले तितलियाँ के लिए
कीड़े-मकोड़े, धोंधे, काई, शैवालों के लिए
शाम के आसमान में अकेले ही उड़ने वाले
वो पक्षी के लिए
पाँचश नियुत भूखा, रुग्ण शिशुओं के
माताओं के लिए
रक्त सी लाल हो जायेगा चाँद -
इस भय के लिए
सुन्न हर पलों के लिए
उन लोगों के प्यार के लिए
एक चुम्बन के लिए
मिट्टी के आदमी फिर मिट्टी में मिल जाएगा
वो प्राचीन बात के लिए ।

दे दो मेरा सम्मान मुझे
डोली शाह
मोबाइल-9395726158

आज यू मन पूछ बैठा,
क्या थी कमी? क्या है कमी?
किया तन -मन -धन अर्पण सब,
मिला ना सम्मान आज तक मुझे।

धरती से व्योम तक
हर जगह है व्याप्त
मेरे त्याग और शौर्य की गाथा
फिर भी मेरे हिस्से में आई
सिर्फ और सिर्फ व्यथा
सोचती हूँ कि कहाँ हो गई चूक मुझसे।

मिला वक्त जब ,
ठुकरा दिया अपनों ने,
रह गई आज भी किसी की,
बेटी, पत्नी और मां बनकर
अदृश्य जंजीरों में जकड़ी
आज दे दो सम्मान मुझे,
पास खड़ी मैं , साथ तुम्हारे
पुकार सुन लो और मान लो माँगें
वरना माँगूंगी नहीं आज
छीन लूँगी हक मेरा
मुझे मेरा अधिकार चाहिए
चाहिए मेरा सम्मान मुझे।

নিৰ্জনতাৰ নীলাভ ছবি
জুৰি গোস্বামী শৰ্মা,
৬৯০১৩৪৭৪৩৮

নিৰ্জনতাৰ বাট ভেদি ওলাই অহা
ৰাতিটোক সুধিছিলো
আৰু কিমান যোজন দূৰৈত উচুপি আছে নৈখনে ?

কিমান দূৰ আগুৱালে লগ পাম
সুখৰ চৰাইজাকক ?

আকাশৰ সীমনাৰ সিটো পাৰে আছে নেকি
সুখৰ পানচৈ ঘাট ?
হেঁপাহৰ পোহৰ এটান !

কত দূৰ আগুৱালে লগ পাম জীৱন !
শূন্যতাত ফৰ্মটি কিমান মাৰিম !
সকলো দিশ কেৱল অন্ধকাৰ ।

মায়াময় জগতৰ ছায়াত হেৰাই থাকে জীৱন
জন অৰণ্যৰ জনকোলাহলত
হেৰাই যায় আত্মা

যন্ত্ৰণা বিধৌত কত উজাগৰী ৰাতিৰ
কৰ্কশ চিঞৰ
কিমান আৰু শূনিম !
বৈ বৈ বিনোৱা নৈশ বিহগৰ কলধ্বনি
এতিয়া কেৱল স্মৃতিৰ ধূসৰ ছবি ।

তুলসী পুলিৰ দৰে

হিতেশ গগৈ

ম'বাইল- ৬০০১১৩৬৭৩৯

মৰো বুলিলেই

মৰি যাব পাৰোঁ

তুলসী পুলিৰ দৰে

কাৰোবাৰ

সপোন হোৱাটোও

এক শ্ৰেষ্ঠতম নৈৰেদ্য

নিজৰ ইচ্ছাত পৃথিৱীলৈ আহেনে মানুহ

মই কিয় আহিছিলোঁ

তেওঁ মোক নক'লে

পিছে আয়ে দি থৈ গ'ল-প্ৰেম, ইচ্ছা-অনিচ্ছা, অলপ হিংসা...

মহৎ কবিতাৰো এটাই মাথো পথ

ঠিক মাছক, মাছৰ মতে পানীত থাকিবলৈ দিয়াৰ দৰে

শেষৰাতি

ড० দীনেশ দাস

মোঃ ৭০০২১২৯৯৭৬

আজি আকাশখন
আকাশয়েন লগা নাই
চাৰিওঁফালে নীৰৱতা
খিৰিকীৰ ফাঁকেৰে দেখিলো
তৰাবোৰৰো সৌন্দৰ্য নাই
আঁউসীৰ জোনবাই
টোপনি আহিব লাগিছিল
অহা নাই
শেষৰাতি

ৰিণিকি ৰিণিকি দূৰৈত
মায়াবিনী ৰাতিৰ গান
মনলে উভটি আহে ল'ৰালি
সপোনেৰে ভৰা আছিল মন
ভাগৰি নপৰাৰ অনুভৱ
শেষৰাতি

ম'বাইলটো হাতত তুলি ললোঁ
তোমাৰ গান আহিল মনত
আনৰ বাবে যে অসময়
গান দিলো সৰু সৰুকৈ
উজাগৰী ৰাতি
মই ভাগৰা নাই
শেষৰাতি

স্মৃতিৰ অংকই মনত ভিৰ কৰিলে
আনন্দ-বিষাদ, বিশ্বাস-অবিশ্বাস
চকুত চকুপানী আহিল
ৰৈ ৰৈ বিনাই আছে
মায়া মাথোঁ মায়া
এইবাৰ ব'হাগত
কোনে গাব গান
শেষৰাতি...

শব্দ নিগৰণ
অতুল তামুলী।
মোঃ ৮৮১১৪৪২০।

আমাৰ হাতৰ আঙুলিৰ ফাঁকেদি
ক্ৰমে ক্ৰমে যেন বাৰবাৰকৈ সৰি পৰিছে
পৃথিৱীৰ কিছু মাটি,
একো শব্দ নাই, নাই কোনো ধুমুহা—
কেৱল নিঃশব্দে কমি আহিছে আমাৰ বুকুৰ আয়ুস।
যন্ত্ৰৰ পৃথিৱীত পানীৰ উৎস বিচাৰি
আমি ইমান দ'লৈ খান্দিছোঁ—
য'ত এতিয়া কেৱল এক নিৰ্ভঙ্জ মৌনতা;
আকাশৰ নীলাখিনি শেঁতা পৰিছে,
আৰু ধৰিত্ৰীৰ তপত শ্বাসত
বতাহজাক হৈ পৰিছে একোটা তীব্ৰ কাঁইট।
নৈৰ বুকুত মাছবোৰে এতিয়া সাঁতুৰিবলৈ পাহৰিছে,
কাৰণ সিহঁতৰ তেজত মিহলি হৈছে
আমাৰেই গঢ়া যান্ত্ৰিক সভ্যতাৰ বিষ;
সাগৰৰ গভীৰতাত খুন্দা খাইছেহি
এক মৰ্মান্তিক সপোন ভঙাৰ শব্দ—
যিটো শুনা নাযায় কোনো যন্ত্ৰৰ কোলাহলত,
কেৱল অনুভৱ হয় আমাৰ গোট মৰা উশাহৰ কঁপনিত।
কিবা এক মহাজাগতিক প্ৰতিশোধ নেকি এয়া?
নে আমাৰ নিজৰ হাতেৰেই ৰচিত
এক চৰম নিঃশেষৰ মহাকাব্য?
পৃথিৱীৰ শেষ সুৰটো এতিয়া বতাহত ভাহিছে—
উভতি অহাৰ পথবোৰচোন
নিমিষতে ম্লান হৈ পৰিছে।

কথাবোৰ

উদয় কুমাৰ বৰুৱা

শুকুলা মেঘৰ পৰা

উৰি আহিছিল কথাবোৰ

উৰি আহিছিল নীলা পাহাৰটোৰ ভাঁজ

বোৰৰ পৰা

নৈখনৰ ৰূপালী টো বোৰৰ পৰা

জপিয়াই আহিছিল কথাবোৰ

কথাবোৰত সন্ধিয়াৰ আকাশৰ আছুফুলৰ

ৰং লাগি আহিছিল

জড়াগ্ৰস্ত সময়ে ক্ৰুদ্ধ কৰা এজাক বতাহত বিপন্ন

হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছিল সিহঁতৰ উজ্জীৱিত দিগন্ত

শ্লিষ্টতাৰ বিপৰীতে কোমল মুখত সানি দিছিল

কাঠিন্যৰ কঠিন প্ৰলেপ

তেতিয়াই, ঠিক তেতিয়াই

হৃদয়ত উমি উমি জ্বলি উঠিছিল বিদ্ৰোহৰ

অনিৰ্বাপিত শিখা

অপ্ৰতিৰোধ্য

ইচ্ছাৰ এটা গোপন ইচ্ছাৰাত কথাবোৰ সন্মিলিত

কণ্ঠস্বৰ হৈছিল

হাতে হাতে

ৰঙীন ইস্তাহাৰ লৈ

প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হৈছিল

আদৰিবলৈ

অভীষ্ট শুভ্ৰতাক

নব্য অভিধাৰে।

ফাগুন মাইথলজি
ৰাশ্বেল চৌধুৰী
৬০০২০১১১৩৭

ফাগুন নৈপৰীয়া ল'ৰা
ঘাটমাউৰা

বনৰীয়া ঋষি প্ৰকৃতি
তাৰ নুমলীয়া জীয়েকী পাহাৰীক ভাল পাইছিল।

এদিন হাঁহি হাঁহি পাহাৰীয়ে কৈছিল
আশ্ৰমত বাসন্তী উৎসৱ আছে
তুমি আগতীয়াকৈ আহিবা

শিমলুৰ দোকানৰ পৰা এটা গুঁঠপলিছ
মদাৰৰ পৰা অলপ আবিৰ
আৰু টিকটিকীয়া শাড়ী আনিবা
বসন্ততে পাতিম বিয়া।

উৎসৱৰ আগতে ঋষিয়ে
পাহাৰীক বিয়া দিলে।

প্ৰতিজ্ঞা অটুট ৰাখি প্ৰতিবছৰে
চিৰকুমাৰ ফাগুনে আহে
উৎসৱৰ আগতীয়াকৈ আহে

গুঁঠপলিছ লৈ আহে
আবিৰ লৈ আহে
শাড়ী লৈ আহে।

বেচেৰা ফাগুনে পাহাৰীক নেপাই
গছে গছে ডালে ডালে থৈ যায়
গুঁঠপলিছ আবিৰ আৰু বঙা পাৰীৰ শাড়ী।

**বান্ধী ইউটেৰাছ
ইলামণি শইকীয়া**

‘আল্ট্ৰা কেয়াৰ’ৰ পৰা এইমাত্ৰ ৰিপ’ৰ্টটো আনিলোঁ
বান্ধী ইউটেৰাছ
ফেটী লিভাৰ গ্ৰেড ১
ইউটেৰাছটো অলপ ফুলিছে।

এটা বয়সত নাৰীৰ এনে হয়েই
ত্ৰিশ চল্লিশ পঞ্চাশ বয়সত।

অলপ খোৱা-বোৱাৰ খেলিমেলি হ’লেই পেট বিষায়
মাজে মাজে
মনটো ভাল লাগি নাথাকে
শৰীৰ দুৰ্বল
মাহেকীয়া অনিয়মীয়া
মেনোপ’জৰ পূৰ্ব লক্ষণ।

নাৰীবোৰ আধুনিক হৈছে
স্বাধীন হৈছে
পুৰুষৰ সমানে আগবাঢ়িছে
দেহৰ বস্ত্ৰ কমিছে
বেপৰোৱা ভংগীমাত চিগাৰেট টানিছে, চিলিম টানিছে
প্ৰেমৰ নিচাতকৈ নিচাময় হৈ উঠিছে
ৰঙীন পানীয়ৰে সিক্ত নিৰাভৰণ ৰাতি

স্বাধীন এই নাৰীবোৰৰ এদিন ফুলিবনে ইউটেৰাছ
হ’বনে মেনোপ’জ
চিজাৰিয়ানৰ গাত ভেজা দি
আহিবনে উত্তৰ পুৰুষ।

ফুলি যোৱা ইউটেৰাছৰ যন্ত্ৰণা বুকুত সামৰি
মেনোপ’জে আনি দিয়া বিগতা যৌৱনাৰ পৰিচয় সহি
এতিয়াৰ নাৰীবোৰৰ দৰে
তেতিয়াও হ’ব পাৰিবনে নাৰীবোৰ
বিষাদ-বিধৌত নদীময় গতিশীল...

ভ্ৰমৰ-এনাস্থেটিক

দাদুল ভূঞা

ফোন-৯৮৫৯২৮৯৩২৫

আধৰুৱা কাহিনী এটাৰ নিলিখা কথাবোৰ
জীৱন-জ্যামিতিৰ দীঘলীয়া অংকত
সিদিনা-পৰ দি বৈ আছিল বিভ্ৰান্ত বাস্তৱৰ অলেখ চৰিত্ৰ

এওঁৰুৱা আন্ধাৰে সাবটি ধৰা পিয়াহৰ পিয়লাটোত
চকুলোৰ হৰিৎ সাগৰ
ভ্ৰমাত্মক দৃশ্যৰে চকৰি সাজি নিৰন্তৰে উৰি আছিল
প্ৰেম-অপ্ৰেমৰ নিলিখা বুৰঞ্জী

সন্মুখৰ ডিজিটেল পৰ্দাত
অৱগুপ্তিত ছয়াময়া পোহৰ বেখাৰ সান্নিধ্যত
ক্ষন্তেকৰ বাবে টোপনি গৈছিল ভাৰ্চুৱেল পৃথিৱী

বুদ্ধক বুকুত সাবটি টোপনি গৈছিলো মই
বৰ্ণহীন চিত্ৰকল্পৰ মেৰপেঁছেৰে ব্লেকহ'লত খুচুৰি ফুৰিছিলোঁ
তোমাৰ জলফাইৰঙী গুঁঠ
অথবা কেতেকী চৰাইৰ এটি গান- গুণ-গুণ

ক্ষন্তেকৰ বাবে মোক লৈ গৈছিল উত্তৰ আধুনিক পৃথিৱীলৈ

চেৰীফুলৰ বাগিচাত কজলা চৰাই এজাকে
শৰীৰতত্ত্বৰ ভূগোল মেলি নেফানেফ কৰিছিল বুকুৰ হালধীয়া সময়

মই সেউজীয়া বিচাৰিছিলোঁ
বিচাৰিছিলোঁ উশাহ ঘন কুঁৱলিৰ এথুপি আখৰ

একোকে বিচাৰি নোপোৱাত সিদিনা অন্তোপচাৰ কক্ষত
মই নিজকে এৰি দিছিলোঁ ভ্ৰমৰ-এনাস্থেটিক বিষাদ বসন্তত

ভালপোৱা

কুন্তলা কল্যাণী সন্দিকৈ

শৰীৰত অদ্ভুত অৰণ্যৰ সন্মোহন লৈ
যি অন্ধকাৰ কোঠাত আমি ভালপোৱাৰ কথা পাতিছিলোঁ
সেই কোঠা- মিথ্যাৰ

বাহিৰে-ভিতৰে প্ৰচণ্ড বতাহ বলিছিল
চাকিবোৰ নুমাই গৈছিল

মিয়মান উষ্ণতাৰে কঁপি কঁপি যি জ্বলি আছিল
সেয়া ময়েই

ধৰি থাকিলেই ধৰি ৰাখিব নোৱাৰি
বন্ধ দুৱাৰ খুলিবলৈ ভালপোৱা আগবাঢ়ে
সেয়াই-সত্য

প্ৰস্থানৰ পাছত

কবি - কোঁৱৰ নাৰায়ণ

অনুবাদ - জাহ্নৱী কাকতি

দেৱালত আঁৰি খোৱা ঘড়ীটোৱে
কয়: উঠা, এতিয়া সময় আহিল।

চুকত থকা লাঠিডালে
কয়: ব'লা, এতিয়া বহু দূৰ যাব আছে।

বিচনাৰ কাষতে থকা জোতাই ভৰি স্পৰ্শ কৰি কয়
পিঙ্কি লোৱা আমাক, বাস্তাটো ওখোৰা-মোখোৰা।

নিৰৱতাই কয় - শঙ্কিত নহ'বা
মই তোমাৰ লগত আছোঁ।

স্মৃতিবোৰে কয় - পাহৰি যোৱা আমাক
এতিয়া আমাৰ কোনো স্থান নাই।

শিতানতে বৈ থকা আন্ধাৰৰ পোছাকে
কয়- উৰি লোৱা মোক
বাহিৰত বৰফ পৰিছে
আক আমি পুৱতি নিশাতে ওলাই যাব লাগিব...

এজন বোগী
বিচনাৰ পৰা নুঠাকৈয়ে
ঘৰৰপৰা ওলাই যায়।

বাকী থকা পৃথিৱীখন
তাৰ পাছৰ আয়োজন।

KILING TISA POHOI THAIDO

Janardon Patar Mosorong

Kiling tisa pohoi thaido
pangai khai khoronge sagi hong mande
Kiling tisa pohoi thaido
gobha rajane muk manane sagi hong mande

padiri kilinge khaw pohoi lidom pholo phiringi
taw bo thaido pholo khugri kumuwa thai
umswai mathiw.
pei ne sagi hong mande pohoi thaido kiling tisa

padiri iandabu sondhi ne pangai poshore phaso lo bo
nothong shodong thaidom Gobha.
chonanaw padiri pholo phiringi ne logo
pol tonga mon re ron ridom Gobha pholdon raw

Etha Gobha khlaiya hongga
pol chawa hongga Gobha.
Gobhaw etha kiri kanthuri rawe khop.
thonggole chona hongdo khai khoronge sin
aphot phiga Gobhaw
hebe sokol pathra ne sagi kiling tisa.
sagi hong thaw phiri phiriw
sagi hong thaw phiri phiriw... .

কিলিং নৈ বৈ আছে
জনার্দন পাটৰ মচৰং

কিলিং নৈ বৈ আছে
বহু ইতিহাসৰ সাক্ষী হৈ
কিলিং নৈ বৈ আছে
গোভা ৰজাৰ গৰিমাৰ সাক্ষী হৈ

কিদৰে কিলিঙৰ বুকুত উটি গৈছিল বগা ফিৰিঙি
আজিও আছে বগা কুকুৰ হেৰুৱা ঠাই
উমছোৱাইৰ বাকৰিত
তাৰেই সাক্ষী হৈ বৈ আছে কিলিং নৈ

কিদৰে ইয়াণ্ডাবু সন্ধিৰ বহু বছৰৰ পাছতো
স্বাধীন আছিল গোভা
অৱশেষত কিদৰে বগা ফিৰিঙিৰ বিৰুদ্ধে
সাহসেৰে ঝুঁজিছিল গোভাৰ সৈন্যই
সকলোবোৰৰ সাক্ষী কিলিং নৈ।

এতিয়া গোভা সলনি হল
ক্ষমতাহীন হল গোভা।
গোভাত এতিয়া পুঁজিপতিৰ হাতোৰাৰ কোব
নিঃশেষ হৈছে ঐতিহাসিক চিহ্নবোৰ
সংকট নামিল গোভালৈ
এই সকলোবোৰৰ সাক্ষী কিলিং নৈ
সাক্ষী হৈ ৰ'ব যুগ যুগান্তৰলৈ... .

ঠিকে আচুং না এখান্দি
মণ্টু চেতিয়া

এখান্দি আমি ভৱা মতে কথা ভুন নহয় চু!

চব দিগি পা আগচি ধয়িছে

আমক যি হলো উপায় এটা লাগে ক,

লআ খনে ঘত উভহা শাক সিজাইছ বুলি মাকক হেলা কয়ে,

হে যে ক ঐ বাবু হেঁতে অৰুণাচলত গৈ উভহা শাক চেলেকি চেলেকি খাই,

সুন্দিলে কয় বয়েল ছবজি হেনো বাও লাগে কটিয়াই।

এখান্দি যাতেকে আমি ভৱা মতে কথা ভুন নহয়!

যি ডাল তে চেহেৰা বনাইছে ঐ আম বাবু হেঁতে লো দাঙি দাঙি

সাতটা বাঘেও খাই নেটাই

হে যে ক বুৰা বাপেকে হাল বাব পথাঅলে যায়

সুন্দিলে কয়

এতিয়া অঁকৰাই হে খেতি কয়ে ক,

সি বোলে বড়ী বনাইছে হেনো।

ওহোঁ নহয় নহয় দেই আমি হে জবলা হপাই!

কিবাগতনে বুজি নেপাইচুং না কিয়ে না!

গাও হলঙা দোকানত ৰঙা মূলাও হাওকতে বিকি যায়

কতালি লেকে চাপাত লগালোং যে

এতিয়া চুটি পেন পিন্ধি হাতত জুলোঙা লৈ

বজালৈ যাব ভাল লাগে।

নাই নাই কাও কথা শুনিব নাই, নিজ মতে হব দেই কৈ দিছুং

মায়িকী লআ খনো পঢ়ে না

নুক ঘলে যাব লগা খনক কিতো পইচা খৰছ কয়ে নো,

বিছ তিনটা গালেই দি দিব লাগে এঘলে দিব লগা ভুনক

এতিয়া লভেশ্বৰৰ বাপেকে পঢ়া ছোআলী বিছায়ি ফুইছে পুতেকলে।

নেপাইচুং দেই বুজি চুজি নেপাইচুং চেচুকৰ মানু যে

নাম ঘ টো কেলেহে কেঁচুমোটা উঠিলে, ভবলা বন চিকণাই

হলেও দ'তাহেঁতে তিথি পাতিবই

পা পইচা হল কেলে লাগিছে নো ঈশ্বক

টান পালে ৰাম নাম লব নেপাহয়িবি দেই সোনং।

কি যে হবগে ভাৱি পা নাপোআ

ভিতঅ বেমা হেনো,

চাৰিবা পানীকাটি গা ধুলুঙে

এবা নঙলা মুখত পুতি থোআ ছাই উলিয়াব হেনো।

সি দুখন গাওত চোৱা কয়িব আছেই

ৰঙা অমলয়িআ পেইয়ে দিব

এতিয়া বাজিকৰ বাপেকে ডিব্ৰুগড়ত কিবা

শিলগুটি দ্যুটিমান ওলালে

কাইলে চুটি দিব চাব আহিবি দেই॥

পাবুনি
কন্দৰ্প কোচ

বৈশাখ মাছে বাং লাম্পাৰ ফুয়া
কচ' ছুঙেনি ৰায়শালীনা গিন হাৰা
কামাখ্যা আমেজুনা ৰায়ৰেকা কচ'ৰং
বুৰা বাউছ, বাৰোৱায়, শীতুলি, কাতুলি
ৰায়ৰংনা বাৰায়া পাবুনিশালীয়ে।

বচত, পানচুং বেবাক থাইৰং থাইয়া
পান লায়চাকৰং পিদান নালিয়া
দেউছিয়া পাবুনি ৰায়ানা
দেপা চকত বাৰায়া
কচ' বাঠায় মিচালাৰং
ৰিজি ৰেকি চায় বাখায়া।

পাবুনি ৰায়না ৰায় ৰেকি
হেমমাতা ছৰাঙে হা গুণ্ডুৰাই হাৰা
ৰা-খান্দিং কিঙা বৰায়পান গৰে
ছচুৰে দতি ফুয়া চায়
দাই পাবুনিৰে দাই পাবুনি।*

অসমীয়া সাৰাংশ-

ব'হাগত কোচ জনগোষ্ঠীয় লোকসকলে "পাবুনি" বা নৱবৰ্ষৰ আদৰ্শ উৎসৱ উদযাপন কৰে। প্ৰকৃতিৰ সকলো দেৱ-দেৱীক উদ্দেশ্যি পৰম্পৰাগত মদ আৰু ফল-মূলৰ উপাচাৰেৰে স্বগোষ্ঠীয় বামুণ বা দেউছিৰ দ্বাৰা সকলো আনুষ্ঠানিকতা সম্পন্ন কৰে। ব'হাগত গছে বনে ফল, ফুল ন কুঁহিপাত মেলে আৰু কোচ ডেকা-গাভৰুজাকৰ মনত প্ৰেমৰ বতাহজাকে আউল লগায় থৈ যায় সেয়েহে হেমমাতা অৰ্থাৎ বৰতোল, ৰা-খান্দিং বা বাঁহী বজাই গীত গায়, নাচে। নিঃসৃত হয় প্ৰাৰ্থনা সংগীতৰ লগতে প্ৰেমৰ গীত, দাই পাবুনিৰে দাই পাবুনি।

বসন্ত এসে গেছে,
প্রিয়াংকা নিয়োগী সনি,

দেশ:ভারত

সময় এসেছে বসন্ত আসার এসেছে বসন্ত সবার দ্বারে,
মন হলুদ রঙে রাঙিয়েছে রঙের জোয়ারে ভাসিয়েছে।
উপলব্ধিতে আকাশ-মাটি-বায়ু সবতেই রবী শশি দোলে।
আনন্দ আনন্দ আনন্দ আনন্দ আনন্দ আনন্দ আনন্দে।

থমকে নেই কোনো কিছু মলিন যত সবকিছুতে,
আকাশ ভেদ করে আসছে খুশি সবাই হাত রাখি হাতে।
সতেজ মনে গহীন সবুজে মেতে ওঠে বলমলিয়ে,
চারিদিকে আপ্লুত বসন্ত
সেজেছে নতুন আকর্ষণে।

মন ক্যানভাসে যুক্ত হয় রাঙিয়ে দেওয়ার রঙ যায় বিলিয়ে,
ঐ হৃদয়ে যোগ করে পূর্ণতা, অসীম আশা দানা বাঁধে,
রঙিন সিঁড়ি তৈরী করে অপার ভালো থাকার জল্পনা,
যতন বাড়ে আলো চারিদিকে নতুন অধ্যায় আবিরে চলে।

এই বসন্তে ঐক্যবন্ধের প্রসার ঘটে, আত্মীয়তা জেগে ওঠে,
পরম্পরায় মাতিয়ে নতুন দিন যাপনের অঙ্গীকার ঘটে,
খুশির হাওয়া নিয়ে বসন্ত থেকে যায় সৃজনশীলে,
বসন্ত আছে বলেই আত্মার সাথে আত্মার মেলবন্ধন ঘটে।

বীৰছীলী মেঘ

সদানন্দ হাজং।

ফোন নং- ৮০১১৬৪৯০৫৩

চিপুৰ চিপুৰ মেঘ

বীৰছীলী পানী

ভূতি হয় পাগাৰ-খাল

কত' ভাল লাগে

নয়া পানীনি।

জাখা খীলীয়ে নিয়ে

মাছ মাৰা যায়

জৰভাঙা ফাৰাও ফাৰাও

হুৱীয় মিলে ৰঙে ৰঙে

শাৰী শাৰী যায়।

মাথানি গামচা বীনে

নাছে অৰা নয়া পানীনি

কত' যাতলা কত' মাছ

ভৰাই খীলীয়ে

চিপুৰ চিপুৰ মেঘ

গাৱনি পৰে

দিখে লাগে ভাল।

আমলা হাজং তিমোদ

জাখা মাৰা মাছ মাৰা

আৰ বানা গৰা

সুমীয় পালে ইগলীই

কোৰে থাকে অৰা

বীৰছীলী পানী পালে

অৰা নাছে ৰংমনে।

অসমীয়া অনুবাদ

বাৰিষাৰ বৰষুণ

চিপ চিপ বৰষুণ

বাৰিষাৰ পানী

ভৰি পৰে খাল-বিল

কিমান ভাল লাগে

নতুন পানীত।

জাকৈ খালৈ লৈ

মাছ মাৰিবলৈ যায়

চেলাউৰি ঘন ঘন

সকলো মিলি ৰঙে ৰঙে

শাৰী শাৰী যায়।

মূৰত গামোচা বান্ধি

নাছে তেওঁলোকে নতুন পানীত

কত জাতৰ কত মাছ

ভৰাই খালৈত

চিপ চিপ বৰষুণ

গাত পৰে

দেখি লাগে ভাল।

আমাৰ হাজং মহিলা

জাকৈ মৰা মাছ মৰা

আৰু কাপোৰ বোৱা

সময় পালে এইবোৰকে

কৰি থাকে তেওঁলোকে

বাৰিষাৰ পানী পালে

তেওঁলোকে নাছে ৰংমনে।

তুমি নুবুজা কিয়?

উঠবস

ড: দেবব্রত মাজী

কর্তাবাবুর হুকুম পেলেই
শুরু হয় উঠবস,
কাজের চাপে মাথায় হাত
নেইকো কাজে রস

ক্ষমতার দাপটে সবাই যে
করায় উঠবস,
নতজানু হয়ে কম্পিত পা
এটাই বুঝি যশ?

হুকুম তামিল না করিলে
কপালে জোটে গাল,
উঠবস করেই কেটে যায়
এ চাকরের কাল।

কখনো উঁচুতে উঠায় যে
পড়ো আছাড় খেয়ে,
'উঠবস' বাগধারাটি যেন
জীবন আছে ছেয়ে।

ওঠো-বস আর ওঠো-বস
জীবনের এই খেলা,
সব অহংকার ঝরে পড়ে
শেষে আঁধার বেলা।

কেউ হয় না চিরকাল বড়
অস্থির এই ভুবনে,
তাই তো উঠবস যে নিয়তি
শিক্ষা দেয় জীবনে।

সকাল থেকে সন্ধ্যা পর্যন্ত
জীবন যেন উঠবস
কাজের চাপে ক্লান্ত শরীর
নেই কোনো অবসর।

কখনো নামে কখনো ওঠে
ভাগ্যের এই চাকা,
উঠবস করেই কাটে যেমন
মানুষের জীবন ঢাকা।

Sé adisé Ngokkémang

Debanondo Pe:gu

Sé adisé ngokkémang

Pépudé kulu kulu émdodo gu:ni arígdé

asílo jí:butkang

Ba:buké lunam agomdém asílok pumpidémpé

mé:namdéi ngok mé:murai.

O:ké lakke:dok sogabla gídagdo:pé

appí:déi aidagai.

Raggom bidbo:la bidné simadné asído ngok

pía:né bélamdé yokkang.

Amo:l pídné takomémpé ni:tom tomna: tomna

ngo adi: kekonsob píngkang.

Ngok annésé su:pak getokuma

Ngok pía:n bélamsém arsi ara:lo tumna lé:pakto.

Ngokké émpénam okkoi dun

Ngok nganané ésarsé:sin ngokkéma

Ngok sidag lédupé sima:sém turyamopéné sé amo:so

ngok ma:nyíngkídí:dé pabí mala du:yépé.

প্ৰকৃতিৰ দস্তাবেজ বৰ্ষাৰণ্য পৰা

দেবানন্দ পেগু,জা'নাই

ফোন নং- ৯৮৬৪৮৪৮৫৫৩

এইখনেই আছে আমাৰ বুলিবলৈ

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুৱেদি লালিত-পালিত গাভৰুজনী

নান্দনিকতাৰে মৰম আকলুৱা হৈ মিচিকিয়াই

হাঁহে আমাৰ বাবে

পৰাৰ বুকুত অইনি:তমেৰে পাইনক বিচাৰি পোৱাৰ

আশা পুহি ৰাখে ক'ত উন্মূনা ডেকাবোৰে

প্ৰেমবোৰ চাগে ইয়াতে উৎসৱ পাতে

য'ত আপোন জনক বিচাৰি পোৱা যায়।

ফাগুনৰ বা লাগি উতনুৱা হৈ প্ৰকৃতি

গীত গাবলৈ আহে হাজাৰ যোজন বাটিকুটি বাই

প্ৰেমীক চৰাইবোৰ

গুম্বাগৰ তালে তালে নৃত্য কৰে বনৰীয়া ফুলবোৰ

চকুলো টুকি মেঘাচ্ছন্ন আকাশে সজীপ কৰে

প্ৰকৃতিৰ নান্দনিকতা

শিল হোৱা মানৱৰ গানত ৰুদ্ধ হৈ পৰাৰ জয়গান

বহুতৰে মুখত শ্লোগানেৰে মুখৰিত কৰে পৰাক

গাভৰু কৰি ৰখাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি

ফাগুন গ'লেই বৰদৈ চিলা হৈ ভাঙি থৈ যায় পৰাৰ পঁজা

বৰ পীৰা পাৰি দিবলৈ কোনেও নাহে

পৰাৰ দস্তাবেজেৰে অচিনাকী নাৱৰীয়াই বালিচৰত আঁকি

থোৱা ৰঙীন ছবিবোৰ লৈ যায়

গছবোৰ উচুপি থাকে সেউজীয়া হোৱাৰ আশাত

বিৰহ-বেদনাৰে অইনি:তমবোৰ পূৰ্ণতা পায়

কোনোৱা কবিৰ কবিতাৰে প্ৰাণ পায় উঠে নাঙঠ

হোৱা বৃক্ষবোৰ।

মানুহবোৰ উশাহৰ বাবে পৰালৈ আহে

উশাহবোৰ পালেই মাতাল হয়

ছিহ-বিচ্ছিন্ন কৰি প্ৰকৃতিৰ মুণ্ডবোৰ লৈ মাজে নিশা

উদ্ঘাপন কৰে জীৱনৰ মাদকতা

মর কবিতার পারেং
রঞ্জিত সিংহ (রঞ্জু)

আকদিন মর কবিতার পারেং
পৃথিবীর দেশ হাবি বুলিয়া আইলাগা
ঠুকাৰিয়া মর চাৰিয়বাবাদে জিৰেইলা

মি কঙালা নাৰে আংলাক কৰলু -
কিতাতে দেকলাইগা ?
তানু কুনোগয়ৌ না খুমকৰলা
মি কবিতার পারেঙর শব্দকতগ মুজুৰেদিলু

বাকি পারেং উহানিয়ে মরে খেইবা মাটিক
চেয়া মাতলা, নাকরিনে...
মি বার ডাটগরে মাংলু - মাতবাইনাই,
পৃথিবীগ হাবি বুলিয়া কিহানতে পেইলাই

তানু আকসাটে মাংলা -- দুহানি, কাদানি
য়ারৌ হারৌ হাবিতাউ আমার সাদানে
তঙালহানতে কিহান ?

বুদ্ধি বার খালকরানির
নমুনা, দেহানি বার দেহুয়ানির নমুনা
আলাদা আলাদা, তঙাল তঙাল
ইমারেতে কিতা বুলতারা বিদেশে ?

পাখঠির সাদে মোর চাৰিয় বাবাদে বুলে বুলে
কবিতার পারেঙ হাবি নাছানি অকরলা,
এলা দেনা অকরলা মাতে মাতে -
ইমাতে ইমা
এগদৌ ইমা, হৌগদেউ ইমা
ইমাতে ইমা, ইমাতে ইমা।

The lines of my poem

Ranjit Sinha (Ranju)

One day, the lines of my poem
wandered across every land of the earth,
and weary from their journey,
they returned to rest around me.
I asked them softly: What have you seen?
They kept their silence.

I nudged a few words
from one of the lines,
but the others grew angry and cried:
Do not do this!

I raised my voice in return:
Speak! Tell me what you have found
in your tours across the world.

All together, they answered:
The sorrows, the pains, the griefs, the joys—
they are the same everywhere,
just as ours.
What differences did you find?

They replied:
The breadth of thought,
the reach of wisdom,
the senses of seeing and hearing—
a little different, perhaps.
What do they call "Mother" abroad?

Like dragonflies, like kindred voices,
the lines of my poem circled round me, dancing,
and they began to sing—
Mother is Mother—
here she is Mother, there she is Mother,
in every land, Mother is always Mother.

তেনি ছান্না চি
মনোৰঞ্জন ৰাভা

তেনি ছান্টিয়ান দৌম্‌দাক তোৱা
ইছিয়ান তোৱা চাৰ্পাকুঙি চাংফুংছিনি।

ইকায় ছোংৰাঙা জোৱাতিয়ান
চাৰ্পাকুঙি দৌম্‌দাক ফ্ৰিফ্ৰাওছিনি
আৰো ভেত্‌ছিনি চোমে তোৱা
ফুংমান্‌ছিনি, ৰাছং আৰো চিথোছিনি।

আতানা মিয়া তোৱামীন জীমাং
ৰীবানাচেংকায় ছান্বে তল্কিছিনি ছান
তেনি ছান্বে নেম্‌ৰাঙে খেঙে তোংদঙান
পাতে ৰেংকায় ছান্বে ছুকুঙি চাঙা
ৰীবানাচেংকায় ছান্বে চাঙো ৰাহাফুংকায়
উনিবাদাং তেনি ছান্বে খুছিমানে ৰা।

একায়ান চাংখান ফুঙিনি আৰ্দ্দিছিনি ॥

**হৃদি এগ আছে
সুচৰিতা(বেবী)**

হৃদি এগ আছে বুলিয়া আগৰে হবা পাউরি,
হৃদি এগ আছে বুলিয়া তাৰে মনে মনে বিছাৰাউরি।
হৃদি এগ আছে বুলিয়া বানা পাউরি উহান হাৰপুয়াউরি,
হৃদি এগ আছে বুলিয়া উতাহাবি পাজালেয়া থউরি।
হৃদি এগ আছে বুলিয়া আজীবন স্মৃতিত থনা মনাউরি
হৃদি এগ আছে বুলিয়া কলকৰিয়া কাদাত চেপয়া থানা মনাউরি।

**অসমীয়া অনুবাদ
হৃদয় আছে বুলি**

হৃদয় আছে বুলি
কাৰোবাক ভাল পাওঁ
হৃদয় আছে বুলি মনে মনে তেওঁক বিচাৰি ফুৰোঁ
হৃদয় আছে বুলি মনৰ কথাবোৰ দাঙি ধৰোঁ
হৃদয় আছে বুলি অনুভৱেৰে মৰমবোৰ সাঁচি ৰাখোঁ
হৃদয় আছে বুলি আজীবন স্মৰণত ৰাখিব বিচাৰোঁ
হৃদয় আছে বুলি কাষতে চাপি থিয় হ'বলৈ ভাবোঁ।

চেনং তই পোহ' হবি পংখী মৰাণ

জীৱন কেনভাচখন তেনেই ওকাচোন
আঁকিব নোৱায়িলুং ৰঙীন ছবি
বিচৰা সত্বেও বগাবলে নোৱায়িলুং মো কেঁকুৰি।
ইতিয়া মো চুবুৰীত গুধলি বেলিকা বষণ পয়ে
জীৱনবৃত্তটোঅ বজা এখন বহে
চকুদুটা ঝিলিকি পয়ে।
এভুন ধৈয়ি কথা।

সময়' চন্দ্ৰবিন্দু ত সাধু এটাৰ দৰে পয়ি থাকিলুং
কিতিয়াবা নিজকে এদখ খালি জেগা নিচিনা লাগে
ফুটপাথ নে নেদেখা বাট?
এভুন ব দীঘলীয়া।

**প্ৰয়াত মুনীন চেতিয়া সোঁৱৰণী বৰ্ষশ্ৰেষ্ঠ অনুবাদক বঁটা ২০২৬ প্ৰাপক,
বিশিষ্ট অনুবাদক,লেখক শ্ৰীযুত বিবেকানন্দ চৌধুৰী সৈতে আসাম
মিউজ পয়েন্ট্ৰি জৰ্নেলৰ বিশেষ কথোপকথন।**

সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ: চন্দন গোস্বামী

@ চন্দন গোস্বামী: আপুনি অনুবাদৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হোৱাৰ মূল কাৰণটো কি?

#বিবেকানন্দ চৌধুৰী: সৰুৰেপৰা পাঠ্যক্ৰমৰ অন্তৰ্ভুক্ত বিষয়বস্তুয়েই হওক বা আন বিশ্ব সাহিত্যৰ সোৱাদ আমি অনুবাদৰ জৰিয়তেই পাই আহিছো। সেয়ে বহুত সৰুতেই হয়তো কেতিয়াবা ভাবিছিলো যে মই যদি এনে কিবা এটা কৰিব পৰাহেঁতেন। মোৰ প্ৰথম অনুবাদ অৱশ্যে ইংৰাজীৰ পৰা অসমীয়ালৈহে হৈছিল। চাকৰিত যেতিয়া কামবোৰ কৰোঁ তেতিয়া মোতকৈ ৩০ বছৰতকৈও অধিক জ্যেষ্ঠসকলে মোৰ টোকা, প্ৰতিবেদন বা correspondenceবোৰ বেছ পছন্দ কৰিছিল। কাৰণ সেইবোৰ য'ত দাখিল কৰা হৈছিল তাৰপৰা নিশ্চয় প্ৰশংসাসূচক বা সন্তুষ্টিসূচক মন্তব্য পাইছিল। তাৰ পাছত কিবাকিবি লিখি কাকত-আলোচনীলৈ পঠিয়াই থাকিলো, চেগাচোৰোকাকৈ প্ৰকাশ হৈ থাকিল।

বিয়াৰ পাছত মোৰ পত্নীৰ ককাইদেউ ডা. প্ৰয়াগ শইকীয়াদেৱে মোক তেখেতৰ পুথি কিছুমান দিছিল। তেওঁ কবিতা কিছুমান দেখুৱাই অনুবাদ কৰিবা নেকি বুলি সুধিলে। ময়ো সঁচাই মিছাই কিবা কৰি দিলো। তেওঁ ভাল হোৱা বুলি কৈ সাহিত্য অকাডেমীৰ দুমহীয়া পত্ৰিকা ইণ্ডিয়ান লিটাৰেছাৰলৈ পঠিয়াই দিবলৈ ক'লে। ময়ো ওচৰৰে আসাম ট্ৰিবিউন ডাকঘৰলৈ গৈ দহ টকাৰ টিকট লগাই ছপা কবিতাকেইটা দিলোঁ তেওঁ দিয়া ঠিকনাত পঠিয়াই। আচৰিত ধৰণে পাছৰ সংখ্যাটোতে কবিতাকেইটা প্ৰকাশ হ'ল আৰু লগে লগে সাধাৰণভাৱে অলপ ছলস্থূল হ'ল। হাস্যকৰ যদিও সঁচা কথাটো হ'ল মই এজন accidental translator। তাৰপাছত ইজন-সিজনকৈ কবিতা অনুবাদৰ বাবে আহিল, ৰাইজে ভাল পালে আৰু মই অনুবাদক হৈ পৰিলো। তাৰপাছত অৰ্পণ শইকীয়াৰ কেবাটাও গল্প আসাম ট্ৰিবিউনত ওলাল, প্ৰয়াগ শইকীয়াৰ গল্পৰ অনুবাদো ওলাল – চলি থাকিল। সমান্তৰাল ভাৱে ইংৰাজী আৰু বঙালী গল্পৰ অসমীয়া অনুবাদো প্ৰকাশ পাই থাকিল। তেনেদৰে সেই তেতিয়াৰ পৰা হঠাৎ আৰম্ভ হোৱা যাত্ৰাটো চলি থাকিল।

@চন্দন গোস্বামী: অসমীয়া সৃষ্টিশীল সাহিত্য অনুবাদ কৰোঁতে আপুনি সন্মুখীন হোৱা সমস্যা আৰু লাভ কৰা গুৰুত্বপূৰ্ণ অভিজ্ঞতাৰ বিষয়ে বৰ্ণনা দিয়কচোন।

বিবেকানন্দ চৌধুৰী:অনুবাদ হ'ল দুটা ভাষাৰ মাজৰ, দুই সংস্কৃতিৰ মাজৰ এক সেতু। কেতিয়াবা এই সেতু কোনো তৃতীয়, আনকি চতুৰ্থ (অৰ্থাৎ আন দুটা ভাষা) এটা ভাষাৰ জৰিয়তেও হ'ব পাৰে।

প্ৰত্যেক জাতি-উপজাতিৰে কিছুমান নিজা বৈশিষ্ট্য থাকে – সেইবোৰে নিৰ্দিষ্ট সংকেত বহন কৰে – কিছুমান কাৰ্য, কিছুমান পৰম্পৰা নিতান্তই স্বকীয় পৰিস্থিতিৰ চিত্ৰণ। কেইটামান উদাহৰণ দিছোঁ—

(এক) খ্ৰীষ্টানসকলৰ বিয়াৰ কইনাৰ সাজঘোৰ বগা। ভাৰতীয় পৰম্পৰাত মহিলাৰ বগা সাজ আকৌ বৈধব্যৰ প্ৰতীক। এনে প্ৰসংগবোৰে বিশেষকৈ কবিতাত বৰ আত্মকাল কৰে।

বাবে ভোকৰ ভাতসাঁজ ইংৰাজীত ৰুটিহে bread বা meal হৈ হ'ব। আকৌ কিছুমান ক্ষেত্ৰত কিছু বিমোৰত পৰা যায়। যেনে: আমাৰ তামোলখনৰ কথা। তামোলখন আক্ষৰিক অৰ্থত আনৰ বাবে একো ঐতিহ্য বহন নকৰে- কিন্তু অসমীয়া সমাজত তাৰ কিমানটা অৰ্থত যে ব্যৱহাৰ কৰা নহয়। আনকি আমাৰ গামোছাখনেই যি ঐতিহ্য বহন কৰে তাক অসমৰ বাহিৰৰ লোকে বুজাটো কঠিন- প্ৰতিশব্দটো নাইয়েই। আৰু চুৰিয়া, তিয়নী চুৰিয়া, বৰচুৰিয়া, পানীগামোছা, ফুলবছা গামোছা- কিমান প্ৰকাৰৰ আছে। এনেবোৰ কথাই বহুক্ষেত্ৰত কিছু আত্মকলীয়া পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰে। সেইক্ষেত্ৰত সমস্যা আহি পৰে। আচলতে এনে বস্তুবোৰৰ অনুবাদ নহয়েই।

@ চন্দন গোস্বামী: মেটাফ'ৰ আদিৰ অনুবাদৰ ক্ষেত্ৰত আপুনি কি কৰে?

#বিবেকানন্দ চৌধুৰী: মই প্ৰথমতে বুজিবলৈ চেষ্টা কৰো, সেই প্ৰতীকটোৰে কেনে পৰিস্থিতি বুজাব খোজা হৈছে। যদি সেই মেটাফ'ৰটো সাৰ্বজনীন বুলি ধাৰণা হয়, তেন্তে পোনে পোনে তাৰ ইংৰাজী প্ৰতিশব্দটোকেই বাছি লোৱা হয়। কিন্তু মূল ভাষাৰ স্থানীয় শব্দ তথা সামাজিক পৰিস্থিতিৰ ক্ষেত্ৰত লক্ষ্য ভাষাৰ একেধৰণৰ বা সচৰাচৰ প্ৰচলিত অভিধা দিবলৈ যত্ন কৰা হয়- যাতে পঢ়ুৱৈগৰাকীয়ে পদে পদে অনুবাদ পঢ়ি আছে অনুভৱ নকৰে।

এইক্ষেত্ৰত এটা সমাধান এনেকুৱা হ'ব পাৰে- এই অভিধাবোৰৰ প্ৰতিটোৰে চিত্ৰসহ আমাৰ সমাজ জীৱনত ইয়াৰ তাৎপৰ্যসহ এটা টোকা দিলে আন ঠাইৰ পঢ়ুৱৈসকলে বা বিষয়টোৰ সম্পৰ্কে জ্ঞান নথকাজনৰ বাবে অৰ্থপূৰ্ণ হ'ব।

@ চন্দন গোস্বামী: অনুবাদৰ অনুবাদ সম্পৰ্কে আপুনি কি কয়?

#বিবেকানন্দ চৌধুৰী: আমি বিদেশী ভাষা বাদেই, আনকি আনবোৰ ভাৰতীয় ভাষাৰ পৰাও অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰোঁতে ভাষাজ্ঞানৰ সীমাবদ্ধতাৰ বাবে বহুক্ষেত্ৰত তৃতীয় ভাষা আনকি কেতিয়াবা চতুৰ্থ, পঞ্চম ভাষাৰ অনুবাদৰ আশ্ৰয় লওঁ। ভাৰতীয় ভাষাৰ ক্ষেত্ৰত তামিল, ডোগ্ৰী, গুজৰাটী, মালয়ালম, কান্নাড়া আদিৰ উপৰিও আমাৰ নিজ ৰাজ্যৰে বড়ো, কাৰ্বি আদি আৰু কাষৰীয়া মণিপুৰী, খাচী, গাৰো আদি ভাষাৰ সাহিত্যৰাজী আমি সৰহসংখ্যক ইংৰাজীৰ পৰাই কৰোঁ- কেতিয়াবা আকৌ তাৰে ইংৰাজীৰ পৰা কৰা বঙালী অনুবাদৰ সহায় লওঁ- কিছু সহজ আৰু খৰতকীয়া হয় বাবে। নিশ্চয়কৈ প্ৰতিটো অনুবাদতে অলপ অচৰপ হৰণ ভগন হয়েই- কাৰণ বাক্য গাঁঠনিত আৰু শব্দ বাচনিত অনুবাদকৰ সৃজনীশীলতাৰ প্ৰভাৱ থাকি যায়।

@ চন্দন গোস্বামী: অনুবাদ মূলানুগ হোৱাৰ বিষয়ে আপোনাৰ অভিমত কি?

#বিবেকানন্দ চৌধুৰী: আটাইতকৈ শ্ৰেষ্ঠ অনুবাদ কৰ্ম হ'ল যেতিয়া মূল ভাষাৰ পৰা কোনো এটা ভাষালৈ নিয়াৰ পাছত আকৌ যেতিয়া ওলোটা কামটো কৰা হয় তেতিয়া যদি আকৌ মূল বস্তুখিনিকে পোৱা যায় সেইয়া। কিন্তু সমস্যাটো সেইখিনিতে। প্ৰতিটো ভাষাতে একেটা কথা বুজাবলৈ একাধিক শব্দ থাকে- যেনে আমি মাতৃক বুজাবলৈ মা, আই, মাতৃ, জননী, বৌ, বৌটি আদিকে ধৰি কিমান শব্দ ব্যৱহাৰ কৰোঁহক। ইংৰাজীত এই পাৰ্থক্যটো কেনেকৈ বুজাম? আৰু তাতেও যেনিবা মই আই বুজাবলৈ Ma শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিলোঁ- ওলোটা কামটো কৰোঁতে আকৌ আই শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰাৰ সম্ভাৱনা কিমান? একেটা কথা ককাইদেউ-দাদা, খুৰা-

(দুই) হিন্দীত উল্লু (ফেঁচা) অজ্ঞানতাৰ প্ৰতীক; 'উচকো উল্লু বনায়'— মানে তাক ৰামঠগন দিলোঁ! আকৌ ইংৰাজীত ফেঁচা জ্ঞানৰ প্ৰতীক; 'As wise as an owl' বুলি এফাঁকি আপুৰাক্যই আছে। এনে কথাবোৰৰ ক্ষেত্ৰত অনুবাদকৰ ভিন্ন ভাষা-সংস্কৃতিৰ পৰিমাণলসমূহৰ বিষয়ে সম্যক ধাৰণা নাথাকিলে গোটেইখন পয়মাল লগাটোৱেই স্বাভাৱিক।

(তিনি) আমাৰ অসমীয়া সমাজত প্ৰচলিত কিছুমান কথা, ৰীতি-নীতি, আন সমাজত একবাৰে অপ্ৰচলিত— অচিনাকি। তামোলখন, গামোচাখন, কাথিৰ তুলসীজোপা, চোতালৰ দূৰিডৰা, শৰতৰ ফুলি জকমকাই থকা শেৱালিজোপা, পুৱা পদূলিত-চোতালত তল সৰি ভৰি থকা নিয়ৰসিক্ত শেৱালিবোৰ, গ্ৰাম্য জীৱনৰ পাকঘৰৰ ভিতৰখন, টেকীশালখন, গোহালিটো, তামোলগছৰ খুঁটাৰে সজা নঙলাডাল, আমাৰ প্ৰতিঘৰ মানুহৰে ঘৰে ঘৰে থকা থাপনাখন আদি যিবোৰ চিত্ৰ আমাৰ অসমীয়া কবিতাবোৰৰ প্ৰাণস্পন্দনস্বৰূপ, যিয়ে অসমীয়া কবিতা এটাৰ পঠন-পাঠনত আমাক নিজা (অসমীয়াত্বৰ) আৱেগেৰে শিহৰিত কৰে, আমাৰ প্ৰাণৰ প্ৰতিধ্বনিলৈ পৰ্যবসিত কৰে, আমাৰ চকুৰ আগত বিশেষ (নিৰ্দিষ্ট) ছবি একোখন দাঙি ধৰে, আমাক সেই একোটা বিশেষ পৰিৱেশলৈ লৈ যায়—এই আটাইবোৰ বস্তু, বিশেষকৈ ইংৰাজী বা আন অভাৱতীয়া ভাষাত সেই আৱেগখিনি লৈ যাবলৈ অপাৰগ হয়— কাৰণ তেওঁলোকৰ সংস্কৃতিত-পৰিৱেশত-জলবায়ুত এই উপাদানবোৰ নাই। তদুপৰি নলীয়া কটাৰীখন, কাকিনী তামোলজোপা, কচুৱনি, উলুৱনি, ফুটুকানি, চুৱাপাতনি এইবোৰক প্ৰচলিত ইংৰাজী শব্দবোৰেৰে কেনেদৰে উপস্থাপন কৰিব পাৰি?

ইয়াৰ লগে লগেই আহে কালিকায়ুক্ত ভাষাৰ অনুবাদ প্ৰসংগ। ভাষাৰ কালিকা মানে কি সেয়া আমি আটায়ে বুজোঁ। শুধ অসমীয়াত্ব বহনকাৰী সাঁথৰ, প্ৰবাদ-প্ৰবচন, ফকৰা-যোজনা, সাধুভাষা আদিৰ প্ৰয়োগযুক্ত বাক্য এটা বা দফা এটা অনুবাদ কৰোঁতে কিমান ঘাম বাহিৰ হয় সেয়া কেৱল অনুবাদকজনেহে জানে। বহুক্ষেত্ৰত আমাৰ ভাষাৰ কালিকায়ুক্ত আটাইতকৈ ওখ খাপৰ বুলি স্বীকৃত কিছুমান সম্পদৰ অনুবাদ প্ৰায় অসম্ভৱ যেনেই বোধ হয়। তেনে সময়ত দাঙিব নোৱৰা সেই শিলবোৰলৈ সেৱা এটি জনোৱাৰ কোনো গতান্তৰ নাথাকে।

আপেক্ষিকভাৱে কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত সমগ্ৰ ভাৰতৰে জীৱনশৈলী-কৃষ্টি-সংস্কৃতি একেডাল সূতাৰে বন্ধা। কিন্তু ইউৰোপীয়, আমেৰিকান বা আন পাশ্চাত্য সংস্কৃতিৰ সৈতে বহুযোজন দূৰৈৰ। ফলত কবিতাৰ সূক্ষ্ম মননৰ শিল্পৰ অতি কম পৰিসৰত প্ৰকাশ কৰা কিছুমান কথাৰ ৰস, সেই অংশৰ মাহাত্ম্য উপলব্ধি কৰাত বাধাৰ সৃষ্টি হোৱাৰ আশংকাই অধিক। অৱশ্যে আমাৰ সংস্কৃতি আনে নজনাটো আমাৰেই দুৰ্বলতাৰ পৰিচায়ক। ইংৰাজে আমাক শতাধিক বছৰ শাসন কৰি গ'ল— গতিকে তেওঁলোকৰ বহু কথাই আমাৰ জ্ঞাত— আমি যিহেতু ইংৰাজী ভাষাটো সৰুৰেপৰা শিকিবলৈ বাধ্য— আমি তেওঁলোকৰ গল্প, উপন্যাস, কবিতা আমাৰ পাঠত পাওঁ, পশ্চিমীয়া জগতৰ চলচ্চিত্ৰ চাওঁ— আমি সাধাৰণভাৱেই তেওঁলোকৰ সংস্কৃতি-সমাজ-জীৱন সম্পৰ্কে বহু জ্ঞান আহৰণ কৰোঁ— ফলত তেওঁলোকৰ সাহিত্যৰ তথা আন সাংস্কৃতিক উপাদানসমূহ বুজা বা উপলব্ধিৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ আত্মকাল অনুভৱ নকৰোঁ— আৰু যিখিনি নুবুজা অংশ থাকে অতি সহজেই তাৰ বিষয়ে জানিবলগীয়া অজস্ৰ সমল পাওঁ— এতিয়া ইণ্টাৰনেটৰ কৃপাততো সেয়া এক মিনিটো নলগা যেন হৈছে। কিন্তু অসমীয়া সমাজজীৱনৰ এই উপাদানবোৰৰ বিষয়ে এতিয়াও এনেবোৰ উৎসত বহু কথা সুমুৱাবলৈ বাকী—আমাৰ সমাজজীৱনৰ বিষয়ে উৎকৃষ্ট প্ৰৱন্ধ বিশ্বৰ বিভিন্ন ভাষাত প্ৰকাশ হোৱা নাই—আমাৰ চলচ্চিত্ৰবোৰ এতিয়াও বিশ্বত জনপ্ৰিয় হ'বলৈ বহুদূৰ বাট যাব লগা আছে— যিবোৰৰ জৰিয়তে আমাৰ সমাজজীৱনৰ প্ৰতিচ্ছবিৰ সৈতে বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ লোকে চিনাকি হোৱাৰ সুযোগ

পাব পাৰে—যাৰ জৰিয়তে এজন বাহিৰৰ পাঠকে অসমীয়া সাহিত্যৰ কোনো সৃষ্টিৰ, বিশেষকৈ কবিতাৰ সোৱাদ সম্পূৰ্ণকৈ লোৱাত ব্যৰ্থ হয়। কাৰণ কবিতাত ভাষিক ক্ৰিয়া-কৌশলৰ মাধ্যমেৰে ভাবৰ গভীৰতাই অধিক। খুব কম শব্দত কবিতাত এটা পৰিৱেশ ৰচনা কৰা হয় বা প্ৰয়াস কৰা হয়। সেয়ে কোনো ভাষাৰ অতি শ্ৰেষ্ঠ কবিতা এটা যেতিয়া আন এটা ভাষালৈ অনুবাদ কৰা হয় তেতিয়া সেই অনুদিত কবিতাটো লক্ষ্য ভাষালৈ নিয়াৰ পাছত পাঠকজনৰ মনত মূল ভাষাত পঢ়াজনৰ সমান আৱেগ সৃষ্টি কৰিবলৈ সমৰ্থ নোহোৱাৰ শংকাই অধিক। সেইখিনিতেই অনুবাদ কৰ্ম বা প্ৰক্ৰিয়াটোৰ বিফলতা বা সীমাবদ্ধতা মন কৰিবলগীয়া।

@ চন্দন গোস্বামী: অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ নিৰ্যাসখিনি আৰু মূল সুৰটো আন এটা ভাষালৈ অনুবাদৰ জৰিয়তে সম্পূৰ্ণভাৱে স্থানান্তৰ কৰিব পাৰিনে?

বিবেকানন্দ চৌধুৰী: এক কথাত নোৱাৰি। এখন ঠাইত নিজে নাহিলে, তাৰ ভাষা নিজে শিকি মানুহখিনিৰ সৈতে সংপৃক্ত নহ'লে নিৰ্যাসখিনি পোৱাটো অসম্ভৱ। আন অসুবিধাখিনি মই ওপৰত উল্লেখ কৰিলোঁৱেই।

@ চন্দন গোস্বামী: আপুনিটো সুদীৰ্ঘ সময় অনুবাদৰ সৈতে জড়িত হৈ আছে— অনুবাদৰ ক্ষেত্ৰত আপুনি কেনেধৰণৰ নীতি নিয়ম মানি চলে?

বিবেকানন্দ চৌধুৰী: মই এটা অতি সাধাৰণ নিয়মেই মানি চলোঁ। সেয়া হ'ল, বিশেষকৈ কবিতাৰ ক্ষেত্ৰত যিটো মূল অৰ্থ বুজাবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে তাক যিমানদূৰ পাৰি তেনেকৈয়ে ৰখা। তেনে ক্ষেত্ৰত প্ৰতীকবোৰ (মেটাফ'ৰ) খিনিত আক্ষৰিক অনুবাদ কৰা নাযায়। লক্ষ্য ভাষাৰ পঢ়ুৱৈ এজনে কম আয়াসতে মূল ভাৱটো বুজিব পৰাকৈ উপযুক্ত বুলি মনত অহা শব্দটো তেনে ঠাইত বহুৱাই দিয়া হয়। য'ত সম্ভৱ বুলি বিবেচনা কৰা হয়, শব্দটো তেনেকৈয়ে ৰাখি তলত টোকাৰে শব্দটো ব্যাখ্যা কৰি দিয়া হয়।

@ চন্দন গোস্বামী: আপোনাৰ অনুবাদ কৰ্মৰ ভিতৰত কবিতাই প্ৰধান। কবিতা অনুবাদ কৰোঁতে আপুনি সন্মুখীন হোৱা সমস্যা আৰু লাভ কৰা বিশিষ্ট অভিজ্ঞতাৰ বিষয়ে কিছু কওকচোনা।

বিবেকানন্দ চৌধুৰী: প্ৰথম কথা হ'ল সকলো কবিতা অনুবাদ নহয়। কবিতা-অকবিতা সম্পৰ্কীয় বিতৰ্ক এটাও মাজে মাজে চলি থাকে। কবিতাবোৰৰ নেপথ্যৰ কাহিনী প্ৰতিটো কবিতাৰ সৈতে থকাটোও প্ৰয়োজনীয়, সেই ভাষাত পাঠকৰ লগতে অনুবাদকৰ বাবেও অতি দৰকাৰী। আন সমস্যাসমূহ ওপৰৰ কথাখিনিত থাকিলেই।

@ চন্দন গোস্বামী: আপুনি কবিতা অনুবাদ কৰোঁতে কোনবোৰ বিষয়ত বিশেষভাৱে সচেতন হৈ থাকে?

বিবেকানন্দ চৌধুৰী: আটাইতকৈ সচেতন হ'ব লগা কথাটো হ'ল সেই স্থানত ব্যৱহৃত কোনো নিৰ্দিষ্ট শব্দৰ অৰ্থ। আমি যাক সততে স্থান-কাল পাত্ৰ বুলি কওঁ। যদি সেই শব্দটোৰ সঠিক অৰ্থ অনুধাৱন কৰিব পৰা হয়, তেতিয়াহে সার্থক অনুবাদ হ'ব। এইক্ষেত্ৰত প্ৰস্তাৱৰ সন্তুষ্টি প্ৰয়োজনীয় চৰ্ত। তাৰে লগতে আহে অভিধাৰ কথা। ভিন ভিন ভাষাত, সংস্কৃতিত এই অভিধাবোৰে একে অৰ্থ বহন নকৰে। সেয়ে সেইবোৰ সলনি কৰাৰ কথা আহি পৰে। আমাৰ

দদাইদেউ, পিতা-দেউতা আদি সদায় ব্যৱহাৰ কৰা শব্দৰ ক্ষেত্ৰত খাটে। বেলিক (Sun) বুজাবলৈ সূৰ্য, অৰ্ক, ৰবি, ভাস্কৰ, আদিত্য, দিবাকৰ, ভানু, প্ৰভাকৰ, দিনকৰ আদি কিমান শব্দ ব্যৱহাৰ কৰোঁ। ইংৰাজীত এটাই শব্দ- ওলোটাকৈ অনুবাদ কৰিলে আমি কোনটো নিৰ্বাচন কৰাৰ সম্ভাৱনা কিমান। আৰু এটা আমোদজনক কথা হ'ল আমি তই, তুমি, আপুনি যে ব্যৱহাৰ কৰোঁ, অন্ততঃ ইংৰাজীত you ত বাহিৰে যে আন শব্দ নাইয়ে। মই আপোনাক এতিয়াৰপৰা তুমি বুলি মাতিম, সি আপোনাক তই বুলি মাতিছে এইবোৰ ইংৰাজীত প্ৰকাশ কৰা কঠিন। এইবোৰ অন্তহীন কথা।

জনপ্ৰিয় সাংবাদিক তথা "অৰুণাচল ফ্ৰণ্ট" ৰ সহযোগী সম্পাদক ৰাজু দেউৰীৰ লগত এখন্তেক

প্ৰশ্ন : নমস্কাৰ। আসাম মিউজ পয়েট্ৰি জৰ্নেল তৰফৰ পৰা আপোনাক আন্তৰিক স্বাগতম জনাইছোঁ।

উত্তৰঃ ধন্যবাদ জনালোঁ আৰু আসাম মিউজ পয়েট্ৰি জৰ্নেলৰ নতুন যাত্ৰালৈ শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

প্ৰশ্ন : আপুনি সুদীৰ্ঘ সময় সাংবাদিকতাৰ লগত নিবিড়ভাৱে জড়িত হৈ আছে। আপুনি বৰ্তমান "Arunachal Front" নামৰ জনপ্ৰিয় বাতৰিকাকতখনৰ এজন সহযোগী সম্পাদক হিচাপে কৰ্মৰত হৈ আছে। ইয়াৰ আগতে আপুনি Eastern Chronicle নামৰ দৈনিক বাতৰি কাকতৰ সহযোগী সম্পাদক হিচাপে দায়িত্ব পালন কৰিছিল। আপোনাৰ বিষয়ে অলপ ক'ব নেকি?

উত্তৰঃ মোৰ ঘৰ লখিমপুৰ জিলাৰ বঙালমৰা অঞ্চলৰ কাঁড়ীপুখুৰী গাঁৱত। ইংৰাজী বিষয়ত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী সম্পন্ন কৰাৰ পাছত ড০ হীৰেন গোহাঁই ছাৰৰ সম্পাদনাত জন্ম হোৱা 'নৰ্থ ইষ্ট টাইমছ' নামৰ কাকতখনত ছাৰে মাতি আনি সংবাদমাধ্যমৰ মূল ক্ষেত্ৰখনত ২০০০ চনত জড়িত কৰাই দিয়াৰ পিছৰ পৰাই এই বৃত্তিটোৰ লগত সাঙোৰ খাই পৰিলোঁ। অৱশ্যে বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়ি থকাৰ সময়তে গোহাঁই ছাৰৰ মুখ্য সম্পাদনাত ওলোৱা "নতুন পদাতিক" ত মই সহযোগী সম্পাদক হিচাপে সক্ৰিয়ভাৱে জড়িত হৈ আছিলোঁ। প্ৰথমে "নৰ্থ ইষ্ট টাইমছ" আৰু তাৰ পাছত "দ্য মেঘালয়া গাৰ্ডিয়ান", ইষ্টাৰ্ণ ক্ৰনিকল"ত সুদীৰ্ঘ দিন কাম কৰাৰ পিছত ২০১৮ চনত নৰ্থ ইষ্ট নাও নামৰ ইংৰাজী নিউজ পৰ্টেলত যোগদান কৰোঁ আৰু ২০২২ চনৰ জানুৱাৰী মাহৰ পৰা গুৱাহাটী এৰি আহি অৰুণাচলৰ টুইন কেপিটেল নাহৰলগুন (ইটানগৰ)ৰ পৰা ১৯৯২ চনৰ পৰা ইংৰাজীত প্ৰকাশ পাই থকা "অৰুণাচল ফ্ৰণ্ট" ত সহযোগী সম্পাদক (Associate Editor) হিচাপে কাম কৰি আছোঁ। ইয়াৰোপৰি ২০০৮-২০০৯ চনত "জিম'চায়া বাতৰি" নামৰ এখন ত্ৰি-ভাষিক (ইংৰাজী, অসমীয়া আৰু দেউৰী) মাহেকীয়া বাতৰিকাকতৰ জন্ম দি ইয়াৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰিছিলোঁ।

প্ৰশ্ন : আপুনি বৰ্তমান কৰ্মসূত্ৰে বৰ্তমান অৰুণাচল প্ৰদেশত কৰ্মৰত হৈ আছে আৰু দায়িত্ব পালনৰ বাবে বিভিন্ন ৰাজ্যত পৰিভ্ৰমণ কৰিবলগীয়া হয়। আপোনাৰ দৃষ্টিত সাতভনী ৰাজ্যৰ মাজত থকা ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ এনাজৰীডাল সুদৃঢ় কৰিবলৈ কেনেধৰণৰ সামূহিক প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰয়োজন আছে?

উত্তৰঃ উত্তৰ পূবৰ আটাইকেইখন ৰাজ্যৰ মাজত ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ এনাজৰীডাল সুদৃঢ় কৰাৰ বাবে এখন ৰাজ্যৰ চৰকাৰী/বেচৰকাৰী সংগঠন, প্ৰতিষ্ঠান আৰু চৰকাৰে যৌথ প্ৰচেষ্টাৰে কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ জৰিয়তে আনবোৰ ৰাজ্যৰ সৈতে লগলাগি নিজা কলা-কৃষ্টি প্ৰদৰ্শন কৰা বৰ জৰুৰী বুলি ভাবোঁ। এই প্ৰচেষ্টা চলি আছে আৰু ইয়াৰ আৰু বেছি ভালকৈ আন্তৰিকতাৰে আগুৱাই নিয়াৰ প্ৰয়োজন আছে। এখন ৰাজ্যৰ সামাজিক অনুষ্ঠানত আন ৰাজ্যৰ শিল্পী-সাহিত্যিকক মাতি আনি তেওঁলোকক যথোচিত সন্মান যাঁচি সমন্বয়ৰ বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰিব পাৰি।

প্ৰশ্ন : বৰ্তমান সাংবাদিকতা ক্ষেত্ৰখনত যথেষ্ট প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হৈছে। এইক্ষেত্ৰত আপোনাৰ মতামত।

উত্তৰঃ সাংবাদিকতাৰ ক্ষেত্ৰখন একেবাৰেই সাধাৰণ ক্ষেত্ৰ নহয়। যিসময়ত আন মানুহে খাই-বৈ শুই থাকে, সেই সময়ত সাংবাদিকসকল জাগ্ৰত হৈ থাকিব লাগে। দুই-একৰ বাহিৰে, সাংবাদিকসকলৰ জীৱন সচল নহয়। বিভিন্ন সময়ত ভাবুকিৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয়। ইচ্ছা কৰিলেও কিছুমান বাতৰি প্ৰকাশৰ পৰা বিৰত থাকিব লগা হয়। এতিয়া (কভিডৰ পাছত) যিহেতু বেছিভাগ বাতৰিকাকত চৰকাৰী বিজ্ঞাপনৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি চলিব লগা হৈছে, ফলত বাতৰি প্ৰতিষ্ঠানসমূহ ক'ব নোৱৰাকৈ যথেষ্ট প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈছে।

প্ৰশ্ন: সাংবাদিকতা আপোনাৰ বাবে পেছা নে নিচা?

উত্তৰ: সাংবাদিকতা মোৰ পেছা হয় যদিও, নিচা নাথাকিলে এই পেচাত দীৰ্ঘদিন ধৰি কাম কৰি থকাটো একেবাৰেই সম্ভৱ নহয়।

প্ৰশ্ন : সাংবাদিকতাৰ জৰিয়তে সমাজ- জীৱনৰ লগতে নিবিড়ভাৱে একাত্ম হ'ব পাৰি। এক কথাত সাংবাদিকতাই আপোনাৰ জীৱন দৰ্শনৰ ভেটি নিৰ্মাণ কৰিছে। সাংবাদিকতাৰে জৰিয়তে আপুনি নিজৰ জীৱনবোধক কি দৰে জুখি চাইছে?

উত্তৰ: সাংবাদিকতাৰ ক্ষেত্ৰখনত জড়িত হৈ থাকি সমাজক বুজিবলৈ, ৰাজনীতি, সমাজনীতি, অৰ্থনীতিকে ধৰি আটাইবোৰ ক্ষেত্ৰকে বুজিবলৈ সহজ হোৱাৰ কাৰণে যুঁজি যুঁজি হ'লেও জীৱন-যাত্ৰাত আগবাঢ়ি যাব পৰা হৈছে। বুলি অনুভৱ হয়। আৱেগক একাষৰীয়া কৰি বস্তুনিষ্ঠ আৰু সঠিক তথ্যৰ ভিত্তিত কথাবোৰ চালিজাৰি চাবলৈ শিকিলোঁ। যিহেতু সংসাৰখনত ঘটি থকা সকলো খবৰ এই ক্ষেত্ৰখনত থাকি নিতৌ কাকতালীয়াভাৱে সম্মুখীন হওঁ, ব্যক্তিগত পৰ্যায়ত কিবা বিপৰ্যয় হোৱাৰ পৰা সাৱধান হ'বলৈ সহজ হ'ল। সাংবাদিকতাৰ ক্ষেত্ৰখনত থাকি বহুধৰণৰ ভয়ৰ পৰা মুক্ত হৈ চলিব পৰা হ'লোঁ। নিচা বা আগ্ৰহ থাকিলে যে আৰ্থিকভাৱে বহু বেছি লাভজনক বৃত্তি নহ'লেও সুন্দৰভাৱে যে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব পাৰি, সেই কথা এই অতি ব্যস্তময় ক্ষেত্ৰখনৰ পৰাই শিকিলোঁ।

প্ৰশ্ন : আপোনাৰ সফলতাৰ বাবে মা-দেউতা আৰু শিক্ষাগুৰু সকলৰ উপৰিও আৰু কাৰ কাৰ নাম এই মুহূৰ্তত স্মৰণ কৰিব?

উত্তৰ: মা- দেউতাৰ লগতে শিক্ষাগুৰুসকলৰ উপৰিও মোৰ পত্নী, পুত্ৰ, মোক বিভিন্ন সময়ত উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ লগতে সন্মান প্ৰদান কৰা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱ, পৰিয়ালৰ লোকসকল, সাংবাদিকতাৰ ক্ষেত্ৰখনত লগ পোৱা সাংবাদিক বন্ধু, অগ্ৰজসকল, আটাইৰে সহযোগিতা মই স্মৰণ কৰিব লাগিব। তাৰ লগতে এই ক্ষেত্ৰখনত কাম কৰিবলৈ প্ৰথম সুযোগ দিয়া ড॰ হীৰেন গোহাঁই ছাৰ আৰু আটাইবোৰ সংবাদ প্ৰতিষ্ঠান-য'ত মই স-সন্মানেৰে কাম কৰিবলৈ সুযোগ পালোঁ, সেই প্ৰতিষ্ঠানৰ স্বত্বাধিকাৰীসকলকো মই স্মৰণ কৰিব লাগিব।

প্ৰশ্ন : আপোনাৰ ভৱিষ্যত পৰিকল্পনা সম্পৰ্কে জানিব পাৰোঁ নে?

উত্তৰ: মোৰ ভৱিষ্যত পৰিকল্পনা এটাই, সেয়া হৈছে- মোৰ জড়িয়তে যাতে আৰু কেইজনমান অসমৰ যুৱক-যুৱতী বা লোকে স্বাৱলম্বী হ'বলৈ বাট বিচাৰি পায় তাৰ ব্যৱস্থা কৰা।

প্ৰশ্ন : আপোনাৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলোৱা গ্ৰন্থ, গান আদি বিষয়ে জানিব পাৰোঁনে?

উত্তৰ: মোৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলোৱা বহু কেইখন গ্ৰন্থ আছে। নিদিষ্টকৈ দুই-এখনৰ নাম উল্লেখ কৰাটো কঠিন। গানৰ ক্ষেত্ৰতো একেই। বিভিন্ন গানে বিভিন্ন সময়ত জীৱনটো ফঁহিয়াই চাবলৈ বাধ্য কৰিছে।

প্ৰশ্ন : আপুনি ব্যক্তিগত ভাৱে সুখী নে দুখী। যদি সুখী, তেন্তে আপোনাৰ মতে সুখী হোৱাৰ উপায় কি? যদি দুখী, তেন্তে কোনবোৰ কাৰক ইয়াৰ বাবে দায়ী?

উত্তৰ: ব্যক্তিগতভাৱে মই সুখী। সুখৰ অনুভৱ নাথাকিলে জীৱনটো চলাই নিয়া, আগুৱাই নিয়া বৰ দুৰূহ। সুখৰ অনুভৱ প্ৰাপ্তিৰ বাবে ধ্যান, প্ৰাণায়াম নিয়মীয়াকৈ অভ্যাস কৰা আৰু ভয়মুক্ত হৈ থাকিব লাগিব। তাৰোপৰি শৰীৰটো ৰোগমুক্ত কৰি ৰাখিব লাগিব। তাৰ বাবে যোগাসন, ব্যায়াম আদি নিয়মিতভাৱে কৰাৰ উপৰিও ভোজনৰ নিয়ন্ত্ৰণ অতি আৱশ্যক। ব্যক্তিগত সমস্যা, সামাজিক, ৰাজনৈতিক অশান্ত পৰিৱেশ আদি বহু সময়ত দুখৰ কাৰক হৈ পৰে। তথাপি তাক সাময়িক বুলি ভাবিয়েই ধনাত্মক দিশটো লৈ আগুৱাই যাওঁ।

প্ৰশ্ন : বৰ্তমান আপুনি কৰ্মসূত্ৰে অৰুণাচল প্ৰদেশৰ বাসিন্দা হৈ আছে। আপোনাৰ দৃষ্টিত বৰ্তমান অৰুণাচল প্ৰদেশৰ সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক পৰিৱেশ কেনে ধৰণৰ হৈ আছে।

উত্তৰঃ বৰ্তমান অৰুণাচলৰ সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক পৰিৱেশ মূলতঃ সুস্থিৰ।

প্ৰশ্ন : অসমত বিভিন্ন ধৰণৰ জাতি-জনগোষ্ঠীৰ লোকে বসবাস কৰে। এই জাতি-জনগোষ্ঠীসমূহৰ বাবে এক উমৈহতীয়া মঞ্চ নিৰ্মাণৰ লক্ষ্য ৰাখি আসাম মিউজ পয়েট্ৰি জৰ্নেল নামৰ এই বহুভাষিক ত্ৰৈমাসিক কবিতালোচনীখন প্ৰকাশ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা হৈছে। এই আলোচনীখনৰ উত্তৰণৰ বাবে আপোনাৰ পৰা দুটামান পৰামৰ্শ ল'ব পাৰোঁনে?

উত্তৰঃ আসাম মিউজ পয়েট্ৰি জৰ্নেলৰ এই প্ৰচেষ্টাক আদৰণি জনাইছোঁ। বিভিন্ন প্ৰত্যাহ্বান আহিব, কিন্তু নিজৰ স্থিতিক সবল কৰি ৰাখি, সঠিক পৰিকল্পনা, সিদ্ধান্ত আৰু কাৰ্যপন্থাৰে আগবাঢ়িলে জৰ্নেলখনৰ উদ্দেশ্য সফল হোৱাত কোনো বাধা সৃষ্টি নহ'ব। গৱেষণাৰ দিশটো মন দিব লাগিব যাতে বিভিন্ন ৰাজ্যত, বিভিন্ন ভাষাৰ কবিতাবোৰে প্ৰকাশৰ মুখ দেখা পায়।

প্ৰশ্ন : শেষত আপোনালৈ অশেষ ধন্যবাদ জনাইছোঁ। অতি ব্যস্ততাৰ মাজতো আপুনি আসাম মিউজ পয়েট্ৰি জৰ্নেল ইমানখিনি সময় দিয়া বাবে অশেষ ধন্যবাদ জনাইছোঁ আৰু আপোনাৰ সু-স্বাস্থ্য কামনা কৰিলোঁ। ধন্যবাদ।

উত্তৰঃ মোৰ ফালৰ পৰাও আসাম মিউজ পয়েট্ৰি জৰ্নেলৰ পৰিয়ালৰ সকলোলৈকে ধন্যবাদ আৰু শুভেচ্ছা জনালোঁ।

কবিতা লিখিবলৈ লোৱা কবিতানুৰাগীসকললৈ উদয় কুমাৰ শৰ্মা

[এনে কবিতা লিখিবলৈ যত্ন কৰোঁ আহক--যাতে, আমাৰ কবিতা ছপাবলৈ পাই, আলোচনীৰ সম্পাদকমণ্ডলীয়ে নিজকে ধন্য হোৱা বুলি মানিবলৈ লয়।]

অসমৰ মুখ্য আলোচনীকেইখনৰ কোনো এখনেই আপোনাৰ কবিতা আজিলৈকে প্রকাশ কৰা নাই কাৰণে—হতাশ নহৈ, দুগুণ মনোবলেৰে ভাল কবিতা লিখিবলৈ চেষ্টা কৰি যাওক।

ঘাই ঘাই আলোচনী-কাকতবোৰত আপোনাৰ কবিতাই, পাবলগীয়া মৰ্যাদা পাইছে কাৰণেই—আপুনি আনন্দিত হৈ উৎসাহিত হ'লেও, উৎফুল্লিত নহ'ব। এনে আলোচনী-সঙ্কলন আদিত প্রকাশিত কবিতাৰ সংখ্যাৰ সলনি—গুণগত মানৰ কবিতাৰ প্ৰতিহে অধিক মনোযোগী হ'লে --আগলৈ, উপকৃত বা সমৃদ্ধ হোৱাৰ থল থাকে।

নিজৰ সৃষ্টিৰ প্ৰতি নিৰ্মোহ হৈও—কবিৰ আত্মবিশ্বাস অৱশ্যেই প্ৰয়োজনীয় আস্থা।

পানীৰ সৌন্দৰ্য্যক H_2O ৰে বৰ্ণাব নোৱাৰি বুলি জানিও—সমালোচক নতুবা আন কোনোবাই শুভকামনাৰে, যুক্তিৰে আপোনাৰ কবিতাক টানকৈ বা খুঁটিনাটি মাৰি পঢ়ি দুম্বাৰ ক'লে—আপুনি সম্পূৰ্ণকৈ মানি ল'ব নোৱাৰিলেও, অৱজ্ঞা নকৰিব; কামত আহিব। বিপৰীতে, বিশিষ্ট সমালোচকে আপোনাৰ কবিতাক লৈ ভূয়সী প্ৰশংসা কৰিলে, প্ৰেৰণা পাব যদিও--তেনে কথাত ভোল গৈ যাতে নিজৰ ক্ষতি নহয়, তালৈও মন কৰিব। অনাহক 'হাততালি'য়ে প্ৰভাৱণায়ে নকৰিব, ক'বতো নোৱাৰি।

জুতি, বুচি আৰু নতুন চিন্তাৰ তাগিদাত—ওটেঙাৰেও মাংস ৰান্ধি চোৱাত ক্ষতি কি! জোলখন বৰবাদ হ'ব পাৰে; কিন্তু, সিওতো আপোনাৰ অভিজ্ঞতা! তেনেদৰে, কবিতাতো—ন ন নিৰীক্ষণেৰে কৰা চৰ্চাই কবিক সমৃদ্ধহে কৰিব। মনত ৰখাটো ভাল : কবিতাৰে কথা কোৱাৰ সাহস, নতুন শব্দ ব্যৱহাৰৰ সাহসো হ'ব পাৰে—পৈণতাৰ পৰিচায়ক।

ভাষাটোক আয়ত্ব কৰিব পৰাটো : কবিৰ প্ৰয়োজনীয় দক্ষতা। তাকে কৰিবলৈ--
অন্ততঃ ৩ টাকৈ দশক অনুশীলন, সাধনা কৰি যাব পাৰিব লাগিব।

চাব, কৃষ্ণচূড়াৰ দৰে জকমকাই—আপোনালোকৰ কবিতাই এদিন বকুলৰ সুবাসো বিলাবলৈ ল'ব।।

Critical beauty of words: *The Power of Words* poetry collection

Sushant Thapa, Nepal

I am thrilled to have read "The Power of Words," a poetry collection written by Binod Dawadi from Nepal and edited and written by Sydnie Beaupre from Canada. This collaboration of two poetic souls have created indelible marks on the sands of modern literature.

*But it can also destroy human beings,
By its anger,
This is because human beings are,
Making earth their puppet and playing with it. (Earth) (24)*

The above-mentioned poem titled "Earth" is a critical tribute to the mother earth. In this collection there is a poem on war which calls for peace. The poems in this collection are comfortable, beautiful, not difficult to understand and peaceful. Readers of any age can find this book graspable. The discrimination between race, caste and gender should be stopped and the book stands with this idea. There is a path of guidance which is illuminating in this collection. Very precise and nurtured words take us to a journey in this book. Life is one and everyone has a precious life. When a poem is mentioning about life, it feels as if larger-than-life idea is present in the depth of the poem.

Some spiritual elements are also part of this collection. There is a poem titled "PanchaMahaBhautus." The meaning of Pancha is also clarified in the poem which means five elements like fire, air, water, space and earth. Mentioning about these elements show how universal the poet thinks and perceives. He sees the world through his spiritual eyes and incorporates the universality. How fire is defined as a god in the Hindi language is also considered. This pious understanding of Binod Dawadi as a poet is his brilliance.

*If you bathe in religious waters,
All your sins will be forgiven,
By God. (PanchaMahaBhautus)*

The poet is defining each five elements of the Pancha including water, fire, air, space and earth. The description is refreshing. It gives us wisdom and knowledge. Poetry is equally performing that task, here in this collection. Affection of words bind us as readers and it is equally motivating.

*Space is nothing but,
A vacuum but it has energy,
Things called Gods, and sprits live in. (PanchaMahaBhatus). (38)*

The poet describes space as a vacuum which has energy. This thought carries a tremendous power. It is a wide ranging and flowering perception. To see that vacuum has energy is a powerful idea which can change the world, and open many doors of ideas. The universe is a larger picture and more than that our perception also descends from the firmament. This awareness is a larger picture, larger-than-life and it does not disregard our understanding of life and the world; it adds a consciousness. The poet is critical in his beautiful understanding. Defining each element seems like defining the world and understanding it by layers.

There is a poem titled "Melbourne" which states the famous places of Melbourne and why one should visit it. This poem takes us close to the aesthetics of Melbourne; the poem reads like a travelogue. It takes us to a literary journey through words and the desire to travel is stirred awake.

There is an interesting poem in this collection titled "If I Were A God." The poet says that he would be visible to all if he were a god. I found this idea very comforting. How artistic and crafty is his presentation, when he mentions this idea. It really means a lot and has a healing potential. A visible god can also mean that our prayer is heard by the almighty; this idea has a tremendous potential.

There is a poem on "Friendship and Friend" and also Corona. The humanity speaks through empathetic voice from poets in this collection—especially in the poem titled "World Healing World Peace."

*The world is facing Corona,
In such conditions Corona,
Becomes greater than the 1st and 2nd world war,
People are dying of hunger,
They are searching for help (World Healing World Peace). (40)*

The experience of poet Binod Dawadi as a student is also presented in his poem "College." We get to know the author more closely through this poetry collection. The world will know him more genuinely. His ideas are time awakening and they speak of this modern world. The poet says that American dream is false, if you only have money for richness. The poet says that family values are more important.

*This is the work of my ancestors,
The art of survival,
I am a farmer,
I am poor,
But I am happy.* (Farmer) (81)

In the above-mentioned lines the poet sings the song of the soil. Farmer is brought to life; farming being the work of our ancestors. The relation of human kind with farming is old. It is our ability to grow seeds on the soil; it has been feeding us from time immemorial. I am filled with contentment when I read this poem. I thank the poet for singing the song of the soil with this poem.

There is a poem titled "Fake Love" which is eye-opening. This is a diverse collection. I can go on elaborating on its titles. Poetry needs to be graspable and this collection has served that need. I am happy that the book has got international attention through International editor jointly working on the book with a Nepali poet. I urge all the poetry lovers to enrich themselves with this eye-opening book of poetry written for modern times. The words in this collection "The Power of Words" are really powerful and it will continue to remain powerful forever. I wish all the luck for the poets of this anthology and wish them success of the book.

The poems in this collection are written by Binod and Sydnie jointly. Sydnie's poems have capitalized titles. Apology is a theme for her opening poem in the anthology, which I see as a forgiveness seeking theme. The urge to apologize is not gloomy, it is a quest for existing and making one's space to survive.

*I apologize
all of the time
for existing.
I'm sorry for
being alive,
for taking up
space.* (Sorry). (159)

The poems by Sydnie have a psychological touch which is necessary for literature to express well. The feelings of the mind are precious. The inner depth of the surface is reached well. The surfacial feelings have found depth in most of Sydnie's poems.

*I've been dreaming of you,
the you that took my insides and
rearranged them like they were
some sort of internal decorations
that could be interchanged, the you
that turned me into somebody new. (Dreaming). (161)*

The internal decorations which she talks about in the above-mentioned lines are the inner dimensions that wait to be engineered. Turning of the self to something new is a process. The poem might sound sad in the beginning, but it still has lot to say. Poetic expression is indeed a magic, how it can convey sadness and uplift it. I thank Sydnie for sharing this poem in the anthology. Her personal ideas have been universalized in this poem. Readers will make it immortal.

*We don our masks and wash our hands
March in the streets against tyranny
Hold our loved ones close and hope
beyond hope that things will change.
Will they? (Change). (163)*

In the above-mentioned lines, the loved ones are not neglected or abandoned when there is no hope. There is profound hope in the poem. Despite our masked self we still hold hands with our loved ones. This closeness of holding hands is our prayer for hope. I hope Sydney will enthrall us with her personal-turned-universal poetic expressions. I wish her all the best.

Publication details

Publisher: Sydnie Beaupré; 1st edition (June 30, 2022)

Publication date: June 30, 2022

Language: English

Print length: 171 pages

AWARDS

Assam Muse Poetry & Prose Magazine presents three prestigious awards:

1. Freedom Fighter Jumaratddin Gandhi Memorial Dikhow Sahitya Sadhana Award.
2. Late Munin Chetia Memorial Best Translator of the Year Award.
3. Late Keshav Chandra Gogoi Memorial Best Critic Award.

The 2026 award winners are:

Freedom Fighter Jumaratddin Gandhi Memorial Dikhow Sahitya Sadhana Award 2026.

**Shri Harekrishna Deka,
Renowned writer, poet, critic and former Director General of
Police, Assam.**

**Late Munin Chetia Memorial Translator of the Year Award
2026:**

Shri Bibekananda Choudhury,
Prominent translator, writer, and retired engineer.

**Late Keshav Chandra Gogoi Memorial Critic of the Year
Award 2026:**

Mr. Rajib Borah,
Prominent poet, critic, short story writer, novelist, and Associate
Professor, Department of Assamese, Nazira College

The awards include a cash prize, memento, felicitation letter, japi, books, and cheleng sador.

In memory of

This issue of Assam Muse Poetry & Prose Magazine is dedicated to the memory of Jonmani Das, a eminent young poet whose life was cut short on 12 May ,2026. His sensitive voice and promising body of work left a quiet but lasting impression on the literary community of Assam. Through this dedication, we honour his talent and ensure that his words continue to find a place among every heart.